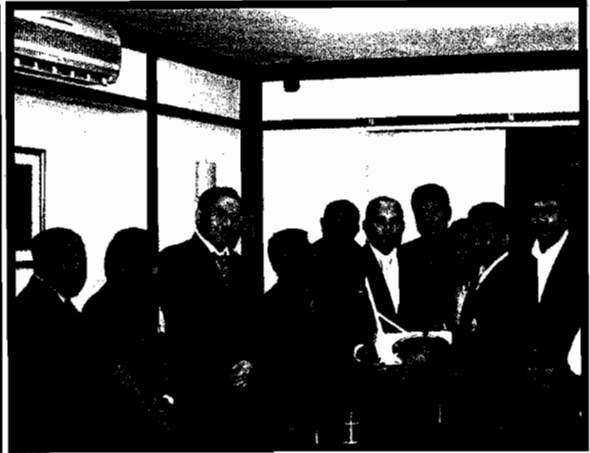
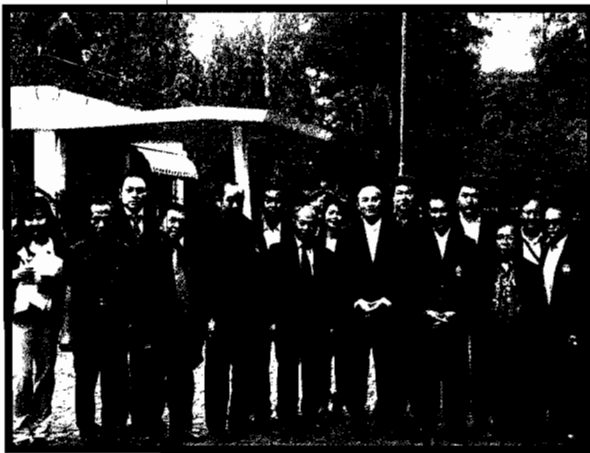

รายงานการเดินทางไปศึกษาดูงาน
เกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ
สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ของ
คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ กันยายน - วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

จัดทำโดย
กลุ่มงานคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ
สำนักกรรมการ ๒
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการศึกษาดูงานเกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ
สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ของ
คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ กันยายน - วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

ตามที่คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับอนุมัติจากประธานสภาผู้แทนราษฎรในการเดินทางไปศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ระหว่างวันที่ ๒๕ - วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยการเดินทางไปศึกษาดูงานครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรียนรู้รูปแบบการบริหาร การจัดการด้านการเมืองการปกครองที่เกี่ยวกับนโยบายเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และศึกษาการส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชนเพื่อนำไปสู่ความมั่นคงในคุณภาพชีวิตและการประกอบอาชีพ นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ได้ปฏิบัติภารกิจในการเดินทางไปศึกษาดูงานและจัดทำรายงานการศึกษาดูงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. รายนามผู้ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงาน

รายนามผู้ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงาน ประกอบด้วย

(๑) นายเจอะอามิง โตะตาหยง	ประธานคณะกรรมการ
(๒) ร้อยตำรวจโท เชาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
(๓) นายสุชาติ ปลายน้ำเงิน	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
(๔) พลตรี ศรชัย มนตรีวัต	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
(๕) นายจิรพันธ์ ลิ้มสกุลศิริรัตน์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
(๖) นายครรชิต ทับสุวรรณ	เลขานุการคณะกรรมการ
(๗) นายกิตติ กิตติโชควัฒนา	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
(๘) นายสมาน อรุณโชติ	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
(๙) นายบุญช่วย ตั้งวัชรวิชัย	ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ประจำคณะกรรมการ
(๑๐) นางวัชรีย์ ครองจิตต์	วิทยากร ๖ สำนักกรรมการ ๒

(๑๑) นางสาวสุนทรี เลากกลาง	วิทยากร ๕ สำนักกรรมการ ๒
(๑๒) นางนุรอสี๊ะ โตะตาหยง	ผู้ติดตามบุคคลหมายเลข ๑
(๑๓) นางจริยา ลัทธศักดิ์ศิริ	ผู้ติดตามบุคคลหมายเลข ๒

๒. ข้อมูลทั่วไปของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

๒.๑ สภาพทั่วไป

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)¹ มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๓๑,๐๓๓ ตารางกิโลเมตร (หรือ ๐.๖๔๕ เท่าของประเทศไทย) เมืองหลวง คือ กรุงฮานอย (Hanoi) เมืองสำคัญ ได้แก่ นครโฮจิมินห์ ดานัง และเว้ มีประชากร ๘๔.๔ ล้านคน (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕) ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (นิกายมหายาน) ภาษาราชการ คือ ภาษาเวียดนาม รูปแบบการปกครอง เป็นระบอบสังคมนิยม โดยพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคการเมืองเดียว ประมุข คือ นายเหวียนมินห์ เจียต (Nguyen Minh Triet) ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี หัวหน้ารัฐบาล คือ นายเหวียน เติน ซุง (Nguyen Tan Dung) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ คือ นายหน่ง ดึ๊ก หมั่น (Nong Duc Manh) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ คือ นายฟาม ชา เคียม (Pham Gia Khiem) ซึ่งดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีอีกตำแหน่งด้วย รัฐบาลแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีและรับรองโดยสภาแห่งชาติ (National Assembly) มีวาระในการดำรงตำแหน่ง ๕ ปี วันชาติเวียดนาม คือ วันที่ ๒ กันยายน ของทุกปี

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)
= ๕๐.๕ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี ๒๕๔๕) อัตราการเพิ่มของ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP Growth) = ร้อยละ ๘.๑๗
(ปี ๒๕๔๕) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP per capita)
= ๗๒๐ ดอลลาร์สหรัฐ (ปี ๒๕๔๕) สกุลเงิน คือ ด่ง อัตราแลกเปลี่ยน
ประมาณ ๔๖๑ ด่งต่อ ๑ บาท (๑๗ มกราคม ๒๕๕๐)

การค้าระหว่างประเทศ ในปี ๒๕๔๕ มูลค่าการนำเข้าสินค้าของเวียดนาม
= ๔๔.๔ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ มูลค่าการส่งออก = ๓๕.๖ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เวียดนามจึงขาดดุลการค้า
รวมทั้งสิ้น ๘.๘ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ถ่านหิน สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป
รองเท้า อาหารทะเล ข้าว ผลิตภัณฑ์ไม้ ยางพารา สินค้าชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และกาแฟ

¹ กอมมิวนิสต์จะ วันออก ๒ กรมอชีจะ วันออก กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๒.

สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ วัตถุดิบ วัสดุเพื่อสิ่งทอ เครื่องหนัง เครื่องจักร
ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม จักรยานยนต์ รถยนต์

ตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน ออสเตรเลีย
สิงคโปร์ เยอรมนี อินโดนีเซีย อังกฤษ และไต้หวัน

ตลาดนำเข้าที่สำคัญ คือ จีน ญี่ปุ่น
สิงคโปร์ ไต้หวัน เกาหลีใต้ สหภาพยุโรป ไทย ฮองกง มาเลเซีย
และสหรัฐอเมริกา

การลงทุนจากต่างประเทศ ปัจจุบันมี
จำนวนโครงการลงทุนจากต่างชาติทั้งสิ้น ๖,๘๑๓ โครงการ มี
มูลค่ารวม ๑๐.๒ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

ประเทศผู้ลงทุนที่สำคัญ ได้แก่
ไต้หวัน สิงคโปร์ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ฮองกง เกาะบริติชเวอร์จิน
เนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา มาเลเซีย ตามลำดับ ส่วนไทยอยู่ในอันดับที่ ๑๒ (๑๕๓ โครงการ
เงินทุนจดทะเบียน ๑.๕๔ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ)

การค้าไทย - เวียดนาม คือ ประมาณ ๓.๘ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (๒๕๔๕)
(ไทยเป็นคู่ค้าอันดับที่ ๖ ของเวียดนาม ส่วนเวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับที่ ๑๖ ของไทย) **สินค้าที่ไทยส่งออก** คือ
เม็ดพลาสติก น้ำมันสำเร็จรูป เหล็ก ก๊าซปิโตรเลียมเหลว รถจักรยานยนต์ **สินค้าที่ไทยนำเข้า** คือ เครื่องจักร
ไฟฟ้า น้ำมันดิบ ถ่านหิน เมล็ดพืช ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทะเล

วันสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย คือ วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘
(ค.ศ. ๑๙๗๖) **เอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย** คือ นายกิตติพงษ์ ณ ระนอง **เอกอัครราชทูตเวียดนามประจำ
ประเทศไทย** คือ นายเหวียน ชุง ฮึง **กงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์** คือ นายภควัต ดันสกุล **รองกงสุลใหญ่
รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ และกงสุลใหญ่ ประจำจังหวัดขอนแก่น** คือ นายเหวียน วัน เฟิม

การเมืองการปกครอง

เวียดนามเป็นประเทศที่มีเสถียรภาพทางการเมือง มีเอกภาพสูง และมีการ
กระจายอำนาจ ซึ่งในการเปลี่ยนผู้นำครั้งล่าสุดภายหลังการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม
สมัยที่ ๑๐ เมื่อกลางปี ๒๕๔๘ มีผู้นำที่มาทั้งจากภาคเหนือและภาคใต้ ซึ่งมีประสบการณ์ด้านเศรษฐกิจ
และมีภาพลักษณ์ของผู้นำรุ่นใหม่

เศรษฐกิจการค้า

นโยบายของรัฐบาลปัจจุบันยังคงรักษาทิศทางเดิม กล่าวคือ เน้นการปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคมตามนโยบาย “โด่ย เหมย (Doi Moi)” ซึ่งเข้าสู่ปีที่ ๒๐ และขณะนี้มีการดำเนินการเร่งปรับตัวเข้ากับกระแสเศรษฐกิจและสังคมของโลก ซึ่งในภาพรวมถือว่าเป็นไปได้ด้วยดี ทำให้ปัจจุบันเวียดนามมีพัฒนาการทางเศรษฐกิจในเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง โดยมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ ๘.๔ ซึ่งสูงสุดในรอบ ๕ ปี และมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมาร้อยละ ๗.๕ ซึ่งถือว่าสูงเป็นอันดับที่ ๒ ในเอเชียรองจากจีน ทั้งนี้ พลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่สำคัญคือการเติบโตของการลงทุนจากต่างประเทศ การส่งออกวัตถุดิบ (น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ) สิ่งทอ เครื่องหนังและสินค้าเกษตร

ขณะที่การท่องเที่ยวและภาคบริการก็พัฒนาไปมากจากความสนใจของต่างประเทศ ทั้งนี้ รัฐบาลได้พยายามปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของ WTO (เวียดนามเข้าเป็นสมาชิกเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕) มีการปฏิรูปและการปรับปรุงกลไกภาครัฐอย่างเร่งรีบ พร้อมทั้งได้พยายามศึกษาและเรียนรู้ประสบการณ์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจากหลายประเทศ

ในระหว่างการประชุมสมัชชา

พรรคฯ สมัยที่ ๑๐ นายกรัฐมนตรีเวียดนามได้แถลงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติปี ๒๕๔๕ - ๒๕๕๓ ซึ่งระบุถึงเป้าหมายและทิศทางของการพัฒนาประเทศในช่วง ๕ ปีข้างหน้า ได้แก่ (๑) ดำเนินการตามนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ (Doi Moi) เพื่อให้อัตราการเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเติบโต ร้อยละ ๘ หรือมากกว่าภายในปี ๒๕๕๓ (ให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น ๕๔-๕๘ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ) (๒) สร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจการตลาดแบบสังคมนิยมเพื่อก้าวสู่ความเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาและทันสมัยภายในปี ๒๕๖๓ (๓) พัฒนา knowledge - based economy (๔) ปรับปรุงคุณภาพการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเร่งรัดพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งนี้ เวียดนามมีนโยบายเน้นหนักเรื่องการส่งเสริมธุรกิจเอกชน เร่งปฏิรูปรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ และเชิญชวนนักลงทุนจากต่างประเทศ

ปัจจุบันมีการเร่งรัดพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่ เพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เช่น การตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษตามเมืองสำคัญ ๆ (ที่ จังหวัดบารีบัง เต่า ซึ่งอยู่ใกล้นคร โฮจิมินห์) การปรับปรุงท่าเรือน้ำลึก (ที่ ดานัง และที่ อ่าวคัมรานห์) และท่าอากาศยานนานาชาติให้ทันสมัย ในส่วนของการเตรียมความพร้อมด้านพลังงานไฟฟ้า เวียดนามมีแผนการลงทุนโดยใช้งบประมาณหลายพันล้านดอลลาร์สหรัฐเพื่อปรับปรุงโรงไฟฟ้าทั่วประเทศ พร้อมทั้งมีการสร้างเขื่อนใหม่ที่ จังหวัดเซินลา ทางภาคเหนือซึ่งจะเป็นเขื่อนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งกำลังเตรียมโครงการสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ โดยมีเป้าหมายให้สร้างเสร็จภายในปี ๒๕๖๓ ด้านอุตสาหกรรม เวียดนามกำลังพัฒนาหลายด้านที่สอดคล้องกับสภาพและเงื่อนไข อุตสาหกรรมต่อเรือ โดยปัจจุบันเวียดนามสามารถต่อเรือสินค้าขนาดระวาง ๕๓,๐๐๐ ตันได้ และตั้งเป้าที่จะต่อเรือขนาดระวาง ๑ แสนตันในอนาคต โดยได้รับความร่วมมือด้านเทคโนโลยีจากต่างประเทศ

เวียดนามยังคงต้องใช้เงินทุนจำนวนมากในการพัฒนาประเทศ ส่วนหนึ่งได้จากการลงทุนต่างชาติ ซึ่งขณะนี้มีการกระจายอำนาจให้รัฐบาลท้องถิ่นอนุมัติโครงการลงทุนระดับเล็กและกลางได้ นอกจากนี้ เวียดนามยังได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศและองค์กรต่าง ๆ อาทิ IDA (International Development Association) ADB JICA และยังมีเงินจากกลุ่มชาวเวียดนามโพ้นทะเล (เวียดนามเกี้ยว) หลายล้านคนซึ่งส่งเข้าไปพัฒนาระบบเศรษฐกิจของเวียดนามอีกด้วย

ด้วยเสถียรภาพของรัฐบาล นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจที่ชัดเจน และความเชื่อมั่นในเรื่องความเอจริงเอจ้งในการแก้ไขปัญหาทุจริตและประพฤติมิชอบ กับการเสริมสร้างธรรมาภิบาล ฯลฯ ได้มีส่วนช่วยดึงดูดเงินลงทุนต่างชาติเข้าสู่เวียดนามเพิ่มสูงขึ้น ทำให้จนถึงขณะนี้เงินลงทุนต่างชาติเข้าสู่เวียดนามแล้วเป็นจำนวนถึง ๕๖.๒๔ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ จำนวนกว่า ๖,๖๓๕ โครงการ โดยมีสิงคโปร์ได้หวั่น และเกาหลีใต้ เป็นผู้ลงทุนลำดับต้น ๆ รวมทั้งญี่ปุ่นซึ่งมองเวียดนามในฐานะอีกทางเลือกหนึ่งนอกจากจีน โดยเปลี่ยนไปลงทุนในเวียดนามเพิ่มขึ้นเพื่อกระจายความเสี่ยงด้านการลงทุน

อย่างไรก็ดี เวียดนามยังคงมีปัญหาที่ประสบอยู่โดยเฉพาะด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ซึ่งรัฐบาลเวียดนามได้พยายามวางแผนเพื่อรับมือปัญหาเหล่านี้ โดยเน้นการสร้างความปลอดภัย มีโครงการส่งเสริมการทำงานและจัดอบรมวิชาชีพแก่ประชาชนกว่าล้านคน มีการจัดส่งแรงงานไปต่างประเทศอย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้น โดยมีไต้หวัน มาเลเซีย และเกาหลีใต้ เป็นตลาดแรงงานสำคัญ นอกจากนี้ ยังคงให้ความสำคัญกับการลดระดับความยากจน ซึ่งที่ผ่านมาถือว่าเวียดนามประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ โดยได้รับการยอมรับจาก UNDP จากการที่เวียดนามสามารถลดระดับความยากจนจากร้อยละ ๖๐ ในปี ๒๕๓๓ เป็นร้อยละ ๑๘ ในปี ๒๕๔๗

๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ความสัมพันธ์ทั่วไป

ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับเวียดนามเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๕ และ เปิดสถานเอกอัครราชทูตที่กรุงฮานอย และสถานกงสุลใหญ่ที่นครโฮจิมินห์ เมื่อปี ๒๕๒๑ และ ๒๕๓๕ ตามลำดับ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย ประกอบด้วยสำนักงานผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารและสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ปัจจุบัน นายกิตติพงษ์ วัฒนอง ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย (ตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๕) ในส่วนของเวียดนาม ได้เปิดสถานเอกอัครราชทูตในประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๒๑ มี นายเหวียน ชูย ฮึง (Nguyen Duy Hung) เป็นเอกอัครราชทูตฯ (ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕)

สถานะความสัมพันธ์ทวิภาคีไทย - เวียดนามในปัจจุบันอยู่ในระดับที่ดี ไม่มีปัญหาสำคัญค้างคา มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง มีการ ไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มขึ้น รวมถึงในระดับท้องถิ่นจากการที่มีเส้นทางเชื่อมโยงถึงกันค่อนข้างสะดวก ทั้งสองฝ่ายได้จัดทำความตกลงรูปแบบต่าง ๆ ระหว่างกันรวมแล้วกว่า ๔๐ ฉบับ

กรอบความร่วมมือ

ขณะนี้ ทั้งสองฝ่ายได้วางกลไกสำหรับดูแล

ความสัมพันธ์ในหลายระดับ ในระดับสูงสุดมีกรอบการประชุมคณะรัฐมนตรี

ร่วมไทย - เวียดนามอย่างไม่เป็นทางการ (Joint Cabinet Retreat : JCR)

ซึ่งในการประชุม JCR ครั้งที่ ๑ เมื่อปี ๒๕๔๗ ทั้งสองฝ่ายได้แสดง

เจตนารมณ์ใน “แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยกรอบความร่วมมือไทย - เวียดนาม

ในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ ๒๑” (Joint Statement on the Thailand -

Vietnam Cooperation Framework in the First Decade of the 21st Century)

ระบุให้มีการเพิ่มพูนความร่วมมือในทุก ๆ ด้าน และตกลงให้จัดตั้งกลไกการหารือร่วม (Joint Consultative

Mechanism : JCM) เพื่อให้เป็นกลไกในระดับรองจาก JCR และทำหน้าที่ดูแล ประสานความร่วมมือ

ในภาพรวมแทนคณะกรรมการร่วมไทย - เวียดนาม (Joint Commission : JC)

ในด้านการเมืองและความมั่นคง มีความร่วมมือและประสานกันอย่างใกล้ชิด

โดยมีกรอบการประชุมคณะทำงานร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง (Joint Working

Group on Political and Security Cooperation : JWG on PSC) เป็นกลไกสำคัญ

ความร่วมมือด้านการค้า

เป็นสาขาที่มีความก้าวหน้ามาก ดังเห็นได้จากการที่ทั้งสองฝ่ายตั้งเป้าหมายใน “แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยกรอบความร่วมมือไทย - เวียดนาม ในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ ๒๑” เมื่อต้นปี ๒๕๔๗ ที่จะให้มูลค่าการค้ารวมเพิ่มจาก ๑.๓ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็น ๓ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายใน

ปี ๒๕๕๓ ซึ่งทั้งสองฝ่ายสามารถบรรลุเป้าหมายนี้ในปี ๒๕๔๘ เร็วกว่าที่กำหนดถึง ๕ ปี ปัจจุบันทั้งสองฝ่ายได้กำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันที่จะเพิ่มมูลค่าการค้ารวมให้ได้ ๕ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี ๒๕๕๓

ไทยมีความร่วมมือกับเวียดนามในด้านการค้าข้าวโดยผ่านสภาความร่วมมือค้าข้าว (Council on Rice Trade Cooperation) ซึ่งสมาชิกประกอบด้วยประเทศผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ของโลก ๕ ประเทศ ได้แก่ ไทย จีน เวียดนาม อินเดีย และปากีสถาน นอกจากนี้ ไทยแสดงท่าทีสนับสนุนเวียดนามให้เข้าร่วมในความร่วมมือด้านยางพาราสามฝ่าย (ไทย - มาเลเซีย - อินโดนีเซีย) เนื่องจากเวียดนามเป็นผู้ส่งออกยางพาราที่สำคัญรายหนึ่ง

ไทย - เวียดนามมีกรอบการประชุมคณะอนุกรรมการการค้าร่วม (Joint Trade Commission : JTC) จัดตั้งเมื่อปี ๒๕๑๘ มีอธิบดีกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ เป็นประธานร่วมฝ่ายไทย

ความร่วมมือด้านการลงทุน

ไทยลงทุนในเวียดนามสูงเป็นอันดับที่ ๑๒ จากนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดในเวียดนาม มีโครงการต่าง ๆ รวม ๑๕๓ โครงการ คิดเป็นมูลค่า ๑.๕๔ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (กรกฎาคม ๒๕๕๐) แหล่งใหญ่ที่สุดที่เอกชนไทยไปลงทุนคือที่นครโฮจิมินห์และจังหวัดข้างเคียง ในสาขาสำคัญ ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม เคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมการเกษตร อาหารสัตว์ อุตสาหกรรมพลาสติก ชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ ทั้งนี้สาขาการลงทุนที่มีความน่าสนใจได้แก่ ภาคบริการ ซึ่งไทยมีประสบการณ์และเวียดนามมีความต้องการด้านนี้เพิ่มขึ้นอีกมากเมื่อเข้า WTO และมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง

ด้านวิชาการ สังคม และวัฒนธรรม

ไทยมีความร่วมมือทางวิชาการกับเวียดนามตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ ผ่านกรอบการประชุมความร่วมมือทางวิชาการไทย - เวียดนาม นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายยังเห็นความสำคัญของการแลกเปลี่ยนการสอนภาษาระหว่างกัน โดยไทยได้รับความร่วมมือในการเปิดหลักสูตรสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัย ๕ แห่งของเวียดนาม ขณะที่เวียดนามสนับสนุนงบประมาณ ๓.๕ แสนดอลลาร์สหรัฐ สร้างโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามที่จังหวัดนครพนม นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนการศึกษาดูงานสาขาต่าง ๆ ระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง

เวียดนามให้ความสนใจในเรื่องการพัฒนาหมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม ที่บ้านนาจอก จังหวัดนครพนม ซึ่งเป็นสถานที่ที่อดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ เคยพำนักในช่วงกอบกู้เอกราช ขณะนี้ไทย - เวียดนามร่วมกันพัฒนาหมู่บ้านดังกล่าวให้เป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งของการฉลองครบรอบ ๓๐ ปีของการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน โดยฝ่ายไทยได้จัดสรรงบประมาณ ๒ ล้านบาทเพื่อสร้าง “ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์” ภายในหมู่บ้านดังกล่าวสำหรับเผยแพร่ความรู้ด้านความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านวัฒนธรรมของสองประเทศเพื่อเป็นการ “ต่อยอด” โครงการหมู่บ้านมิตรภาพฯ

ในระดับท้องถิ่นก็มีความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนซึ่งขณะนี้เครือข่ายเส้นทางคมนาคมสายต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงไทย - เวียดนามได้รับการพัฒนาไปมาก เช่น เส้นทางหมายเลข ๘ ตามโครงการ EWEC จากมุกดาหารไปสะพานมิตรภาพถึงเมืองเว้ในเวียดนาม (สะพานมิตรภาพ ๒ เปิดใช้งานเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘) เส้นทางหมายเลข ๘ จากจังหวัดนครพนมผ่านแขวงคำม่วนไปยังเมืองวิงห์ในเวียดนาม และเส้นทางด้านใต้ เริ่มจากกรุงเทพฯ - อยุธยา - เสียมราฐ - พนมเปญ - โฮจิมินห์ ซึ่งเส้นทางหลักทั้ง ๓ จะยังประโยชน์ให้แก่ประชาชนของไทย - ลาว - กัมพูชา - เวียดนาม ในการติดต่อไปมาหาสู่และค้าขายกัน

การแลกเปลี่ยนการเยือนล่าสุด

นายกรัฐมนตรีได้เยือนเวียดนามอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ และต่อมานายเหวียน เติง ชุง นายกรัฐมนตรีเวียดนามได้มาเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๑ - ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๘ ภายหลังร่วมพิธีเปิดสะพานมิตรภาพ ๒ ที่จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งในการเยือนดังกล่าวมีการหารือในประเด็นที่สำคัญ ได้แก่ การพิจารณาโครงการเพื่อ “ต่อยอด” โครงการพัฒนาเส้นทาง East - West Economic Corridor (EWEC) ที่มีสะพานมิตรภาพ ๒ เป็นตัวเชื่อมโยง การเพิ่มบทบาทไทย - เวียดนามเพื่อร่วมกันพัฒนาอนุภูมิภาค การส่งเสริมความร่วมมือด้านข้าวสำหรับประเทศในกลุ่ม ACMECS (ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิระวดี - เจ้าพระยา - แม่โขง : Ayeyawady - Chao Phraya - Mekong Economic Cooperation Strategy) การขอให้เวียดนามผ่อนคลายนโยบายด้านการค้าและการลงทุนสำหรับเอกชนไทย สำหรับในส่วนของเอกสารสำคัญ รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้ให้การรับรองแผนยุทธศาสตร์ JSEP (Joint Strategy for Economic Partnership) ซึ่งเป็นเอกสารรายงานผลการศึกษาวิจัย “จุดแข็ง” และเปรียบเทียบศักยภาพของทั้งสองประเทศ เพื่อเสนอแนะแนวทางและโครงการให้แก่ภาครัฐและเอกชนในการร่วมมือกันขยายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาว นอกจากนี้ ยังมีการรับรองเอกสาร Security Outlook ซึ่งเป็นเอกสารแสดงมุมมองด้านความมั่นคงของทั้งสองประเทศเพื่อวางแนวทางการร่วมมือกันรับมือกับปัญหาด้านความมั่นคงในอนาคต

ความตกลงไทย - เวียดนามที่สำคัญ

- (๑) ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทย - เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๓๔
- (๒) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ ลงนามเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๔
- (๓) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตและส่งออกข้าว ลงนามเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๕
- (๔) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ลงนามเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๕

- (๕) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ลงนามเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๗
- (๖) ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม ลงนามเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๕
- (๗) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราซึ่งกันและกันสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและหนังสือเดินทางราชการ และอำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราสำหรับหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๐
- (๘) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยและเวียดนามในอ่าวไทย ลงนามเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๐
- (๙) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านกฎหมายและการศาล ลงนามเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๑
- (๑๐) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทและสารตั้งต้น ลงนามเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๑
- (๑๑) บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยและกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งโครงข่ายการติดต่อสื่อสาร ลงนามเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๒
- (๑๒) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓
- (๑๓) บันทึกความเข้าใจระหว่างสำนักงานส่งเสริมการลงทุนกับกระทรวงวางแผนและการลงทุนเวียดนาม ว่าด้วยการลงทุนไทย - เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖
- (๑๔) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖
- (๑๕) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
- (๑๖) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
- (๑๗) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านสาธารณสุข ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
- (๑๘) แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยกรอบความร่วมมือไทย - เวียดนามในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ ๒๑ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
- (๑๙) ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
- (๒๐) กรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

(๒๑) แลกเปลี่ยนความร่วมมือว่าด้วยข้อตกลงเพื่ออำนวยความสะดวกการขนส่งทางถนน ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

(๒๒) ความตกลงย่อยว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

(๒๓) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในการบังคับใช้มาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

การเยือนที่สำคัญ

การเยือนของฝ่ายไทย

(๑) การเสด็จเยือนของพระราชวงศ์ไทย

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ เยือนเวียดนามใต้ เมื่อวันที่ ๑๙-๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๒

- สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ เยือนเวียดนาม ๒ ครั้ง เมื่อวันที่ ๕-๘ กันยายน ๒๕๔๐ และเสด็จฯ เยือนนครโฮจิมินห์เพื่อทรงฝึกบินเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘

- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ เยือนเวียดนาม ๒ ครั้งเมื่อวันที่ ๑๗-๒๑ มีนาคม ๒๕๓๖ และวันที่ ๑๕-๒๑ เมษายน ๒๕๔๓

- สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเยือนเวียดนาม ๒ ครั้ง เมื่อวันที่ ๑๑-๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน - ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖

- พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ เสด็จเยือนเวียดนาม ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เพื่อทรงแข่งขันแบดมินตัน

(๒) การเยือนของนายกรัฐมนตรี

- พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี เยือนเวียดนาม ๓ ครั้ง คือ ครั้งแรกเป็นการเยือนอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ ๒๕-๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ ครั้งที่สอง เป็นการเยือนเพื่อประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และครั้งที่สาม เป็นการเยือนเพื่อร่วมประชุมสุดยอดผู้นำ ASEM ครั้งที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๘-๙ ตุลาคม ๒๕๔๗

- พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี เยือนเวียดนาม ๒ ครั้ง คือ ครั้งแรกเป็นการเยือนอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ และครั้งที่สองเป็นการเยือนกรุงฮานอย เพื่อร่วมประชุมผู้นำ APEC ครั้งที่ ๑๔ ระหว่างวันที่ ๑๗-๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

การเยือนของฝ่ายเวียดนาม

(๑) การเยือนของประธานาธิบดี

- นายเจิ่น ดึ๊ก เลื่อง (Tran Duc Luong) ประธานาธิบดีเวียดนาม (ในขณะนั้น) เยือนไทยอย่างเป็นทางการในฐานะราชอาณาจักรกษัตริย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (State Visit) ระหว่างวันที่ ๖-๘ ตุลาคม ๒๕๔๑

(๒) การเยือนของนายกรัฐมนตรี

- นายฟาน วัน ข่าย (Phan Van Khai) นายกรัฐมนตรี (ในขณะนั้น) เยือนไทย ๔ ครั้ง คือ ครั้งแรก ระหว่างวันที่ ๕-๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ เพื่อเยือนอย่างเป็นทางการ ครั้งที่สอง ระหว่างวันที่ ๒๐-๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เพื่อประชุมผู้นำ APEC ครั้งที่ ๑๑ ที่กรุงเทพฯ ครั้งที่สาม ระหว่างวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เพื่อประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย-เวียดนาม ครั้งที่ ๑ ที่จังหวัดนครพนม และ ครั้งที่สี่ ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เยือนไทยเพื่อร่วมประชุมผู้นำ ACMECS ครั้งที่ ๒ ที่กรุงเทพฯ

- นายเหวียน เติน ชุง (Nguyen Tan Dung) นายกรัฐมนตรี เยือนไทย อย่างเป็นทางการระหว่างวันที่ ๒๐-๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๕

๓. ประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม^๒

อารยธรรมก่อนประวัติศาสตร์ในเวียดนามมีชื่อเสียงมาก โดยเฉพาะอารยธรรมยุคหินใหม่ ที่มีหลักฐานคือถ้ำงอมโหระทึกสำริด และชุมชน โบราณที่ดงเจิน เขตเมืองแทงหวา ทางใต้ของปากแม่น้ำแดง สันนิษฐานว่าบรรพบุรุษของชาวเวียดนามโบราณผสมผสานระหว่างชนเผ่ามองโกลอยด์เหนือจากจีนและใต้ ซึ่งเป็นชาวทะเล ดำรงชีพด้วยการปลูกข้าวแบบนาดำและจับปลา และอยู่กันเป็นเผ่าบ้านที่ก่อกำแพงดินยุคหลังของเวียดนามเรียกยุคนี้ว่า อาณาจักรวันลาว มีผู้นำปกครองสืบต่อกันหลายร้อยปี เรียกว่า กษัตริย์หุ่ง แต่ถือเป็นยุคก่อนประวัติศาสตร์

๓.๑ สมัยประวัติศาสตร์

เวียดนามเริ่มเข้าสู่ยุคประวัติศาสตร์หลังชนเผ่าถูก จากตอนใต้ของจีนเข้ารุกรานและยึดครองดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำแดง จากนั้นไม่นานจักรพรรดิฉินซี ซึ่งเริ่มรวมดินแดนจีนสร้างจักรวรรดิหนึ่งเดียว ได้ยกทัพลงมาและทำลายอาณาจักรของพวกเขาได้ ก่อนผนวกดินแดนลุ่มแม่น้ำแดงทั้งหมดให้ขึ้นตรงต่อศูนย์กลางการปกครองหนานไห่ ที่เมืองพานอวี หรือกวางโจว ในมณฑลกวางตุ้งปัจจุบัน หลังสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน ข้าหลวงหนานไห่ คือ จ้าวถ้ว ประกาศตั้งหนานไห่เป็นอาณาจักรอิสระ ชื่อว่า หนานเยว่ หรือนามเหวียด ในสำเนียงเวียดนาม ซึ่งเป็นที่มาของชื่อเวียดนามในปัจจุบัน ก่อนกองทัพฮั่นเข้ายึดอาณาจักรนามเหวียด ได้ในปี พ.ศ. ๕๘๕ และผนวกเป็นส่วนหนึ่งของจีน ใช้ชื่อว่า เจียวจื่อ ขยายอาณาเขตลงได้ถึงบริเวณเมืองดานังในปัจจุบัน และส่งข้าหลวงปกครองระดับสูงมาประจำ เป็นช่วงเวลาที่ชาวจีน

^๒ วิกิพีเดีย, ๒๕๕๒.

นำวัฒนธรรมจีนทางด้านต่าง ๆ ไปเผยแพร่ที่ดินแดนแห่งนี้ พร้อมเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทรัพยากรจากชาวพื้นเมืองหรือชาวเวียดนามจนนำไปสู่การต่อต้านอย่างรุนแรงหลายครั้งเช่น

- วีรสตรีในนาม ฮายบาจิง ได้นำกองกำลังต่อต้านการปกครองของจีนแต่ปราบชัยในอีก ๓ ปีต่อมาและตกเป็นส่วนหนึ่งของจีน

- นักโทษปัญญาชนชาวจีนนามว่า หลีโบน ร่วมมือกับปัญญาชนชาวเวียดนามร่วมทำการปฏิวัติ ก่อตั้งราชวงศ์หลี ขนานนามแคว้นว่า วันชว่น แต่พ่ายแพ้ในที่สุด

การปกครองของจีนในเวียดนามขาดตอนเป็นระยะตามสถานการณ์ในจีนเอง ซึ่งเป็นโอกาสให้ชาวพื้นเมืองในเวียดนามตั้งตนเป็นอิสระ ในช่วงเวลาที่เวียดนามอยู่ใต้การปกครองของราชวงศ์ถัง พุทธศาสนาเริ่มเข้าสู่เวียดนาม เมืองต้าหลือ หรือฮานอย เป็นเมืองใหญ่ที่สุด เป็นศูนย์กลางการค้าการเดินทางของชาวจีนและอินเดีย พระสงฆ์และนักบวชในลัทธิเต๋าจากจีนเดินทางเข้ามาอาศัยในดินแดนนี้ ต่อมาราชวงศ์ถังได้เปลี่ยนชื่อเขตปกครองนี้ใหม่ว่า อันหนาน (หรืออันนัม ในสำเนียงเวียดนาม) หลังปราบกบฏชาวพื้นเมืองได้ แต่ถือเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่จีนครอบครองดินแดนแห่งนี้

ราชวงศ์โจว พ.ศ. ๑๔๕๘-๑๕๑๐

หลังจากการล่มสลายของราชวงศ์ถังของจีน นายพลโงเกวียน ผู้นำท้องถิ่นในเขตเมืองฮวลือ ทางใต้ของกลุ่มแม่น้ำแดง จับไล่ชาวจีนได้ แล้วจึงก่อตั้งราชวงศ์โจว เปลี่ยนชื่อประเทศว่า ไคเวียด หลังจากจักรพรรดิสวรรคต อาณาจักรแตกแยกออกเป็น ๑๒ แคว้น มีผู้นำของตนไม่ขึ้นต่อกัน

ราชวงศ์ดิงห์ พ.ศ. ๑๕๑๑-๑๕๒๓

ขุนศึกดิงห์ โปะหลิง แม่ทัพของราชวงศ์โจว สามารถรวบรวมแคว้นต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น ไคโก่เวียด เริ่มสร้างระบบการปกครองแบบจีนมากกว่ายุคก่อนหน้า และตั้งตนเป็น จักรพรรดิดิงห์เตียน หรือ ดิงห์เตียนหว่าง เสมือนจักรพรรดิจีนซึ่งผู้รวมจีน ถือเป็นการเริ่มใช้ตำแหน่งจักรพรรดิ หรือ หว่างเต้ ในเวียดนามเป็นครั้งแรก

ราชวงศ์เตียนเล หรือเลยุคแรก พ.ศ. ๑๕๒๔-๑๕๕๒

มเหสีของจักรพรรดิดิงห์ โปะหลิง จับไล่รัชทายาทราชวงศ์ดิงห์ สถาปนาพระสวามีใหม่ ขุนศึกเลหวาน เป็นจักรพรรดิเลค่ายแห่ง พยายามสร้างความมั่นคงด้วยการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับราชวงศ์ซ่งของจีน และปราบปรามกบฏภายในแต่ไม่รอดพ้นการรัฐประหาร สมัยนี้พุทธศาสนาและลัทธิเต๋ารุ่งเรืองมากและได้รับความเลื่อมใสศรัทธาในหมู่ชนชั้นสูงมาก

๓.๒ ราชวงศ์ยุคใหม่

ราชวงศ์หลี่ พ.ศ. ๑๕๕๒-๑๗๖๘

หลี่ กง อ้วน มีอำนาจในราชสำนักฮวาลือ เมื่อขึ้นครองราชย์ ทรงย้ายเมืองหลวงไปที่ หังหลง (ฮานอย) ทรงสร้างวัดขึ้น ๑๕๐ แห่ง ในปี ๑๐๗๐ นำระบบการสอบจอหงวนมาใช้ ก่อตั้งมหาวิทยาลัย วันเหมียว ให้ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีขงจื้อ เพื่อสอบเข้ารับราชการในระบบจอหงวน แต่ขุนนางยังมีจำนวนน้อย ส่วนหนึ่งเป็นเชื้อสายผู้มีอิทธิพลในหัวเมือง ต่อมาทรงพระนามว่า หลี่ ไถ โต้ สมัยหลี่ เป็นสมัยที่พุทธศาสนามีอิทธิพลต่อการเมืองการปกครองและสังคมมาก ที่ปรึกษาราชการในบางสมัยเป็นพระสงฆ์ จักรพรรดิราชวงศ์หลี่ช่วงหลังสร้างวัดขนาดใหญ่ขึ้นหลายแห่ง และสละราชสมบัติออกผนวช เป็นสาเหตุให้การบริหารราชการเริ่มตกอยู่ในอำนาจของเครือญาติพระชายามาจากตระกูลที่มั่งคั่งในหัวเมือง ผู้ปกครององค์สุดท้ายเป็นเด็กหญิงที่ได้รับการตั้งเป็นจักรพรรดินี พระนามว่าหลี่เจี๋ยว การบริหารราชการตกอยู่ในอำนาจของญาติวงศ์พระชนนีซึ่งเป็นขุนศึกมีกองกำลังทหารอยู่ในมือ เช่นเจินตู โคะ ซึ่งก่อรัฐประหารยึดอำนาจจากราชวงศ์หลี่ในที่สุด

ราชวงศ์เจิน พ.ศ. ๑๗๖๘-๑๘๔๓

เจินตู โคะญาติของพระชายาจักรพรรดิ ก่อรัฐประหาร ยึดอำนาจท่ามกลางสถานการณ์กบฏและการรุกรานจากข้าศึกต่างชาติ จากนั้นได้อภิเษกสมรสกับพระนางเจี๋ยว ฮว่าง จักรพรรดินีองค์สุดท้ายของราชวงศ์หลี่ แล้วยกหลานขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์เจิน สมัยเจิน เวียดนามต้องเผชิญกับศึกสงครามโดยตลอด ที่ร้ายแรงที่สุดคือการรุกรานจากพวกมองโกลและจัมปา สมัยเจินเริ่มให้ความสำคัญกับอารยธรรมจีนมากกว่ายุคก่อนหน้า โดยเฉพาะด้านภูมิปัญญาและอักษรศาสตร์ รวมถึงการบริหารราชการแบบจีน ในสมัยนี้มีการประมวลพงสาวดารชาติเป็นครั้งแรก ชื่อว่า ค่ายเหวียดสี่กั หรือ บันทึกประวัติศาสตร์มหาอาณาจักรเวียด โดยราชบัณฑิต เลวันฮิว นอกจากนี้ยังเริ่มมีการประดิษฐ์อักษรของเวียดนามที่เรียกว่า อักษรโนม ขึ้นเป็นครั้งแรก

ราชวงศ์โห่ พ.ศ. ๑๘๔๓-๑๘๗๑

โห่ก्यूลี ญาติของพระชายาจักรพรรดิราชวงศ์เจิน สร้างฐานอำนาจของตนด้วยการเป็นแม่ทัพทำศึกกับพวกจามทางใต้ ต่อมาก่อรัฐประหารยึดอำนาจจากจักรพรรดิราชวงศ์เจินและพยายามกำจัดเชื้อสายราชวงศ์ที่หลงเหลืออยู่ จากนั้นขึ้นครองราชย์ ตั้งทายาทของตนเป็นจักรพรรดิ ต่อมาราชนิกูลราชวงศ์เจิน ได้ขอความช่วยเหลือไปยังจีน ทำให้จีนส่งกองทัพเข้ามาล้อมล้างราชวงศ์โห่ แต่สุดท้ายก็ไม่มอบอำนาจให้แก่ราชวงศ์เจิน และยึดครองเวียดนามแทนที่

การกู้เอกราชและก่อตั้งราชวงศ์เล (ยุคหลัง) พ.ศ. ๑๘๗๑-๒๓๓๑

พ.ศ. ๑๘๖๑ เลเหล่ย ชาวเมืองแตงหวา ทางใต้ของฮานอย ได้รวบรวมสมัครพรรคพวกตั้งตนขึ้นเป็นผู้นำ ขับไล่จีนออกจากเวียดนามได้สำเร็จ

พ.ศ. ๑๘๗๑ เลเหล่ย ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิองค์ใหม่ สถาปนาราชวงศ์เลขึ้น มีราชธานีที่ฮานอย หรือทังลอง และราชธานีอีกแห่ง คือ ที่เมืองแตงหวา (ตันหัว) หรือ ราชธานีตะวันตก ซึ่งเป็นถิ่นฐานเดิมของเลเหล่ยและตระกูลเล ต่อมาเลเหล่ยได้รับการถวายพระนามว่า เลไถไต่ ราชวงศ์เลช่วงแรกเป็นช่วงสร้างความมั่นคงและฟื้นฟูประเทศในทุกด้าน โดยเฉพาะในสมัยเลไถไต่ หรือเลเหล่ย เช่น การสร้างระบบราชการ จัดสอบคัดเลือกขุนนาง ตรากฎหมายใหม่ แบ่งเขตการปกครองใหม่ ฟื้นฟูการเกษตร รวมถึงการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับจีน ทำให้เวียดนามเข้าสู่ยุคสงบสุขปลอดจากสงครามอีกครั้ง

หลังสมัยเลเหล่ย เริ่มเกิดความขัดแย้งระหว่างขุนนางพลเรือนกับบรรดาขุนศึกที่ร่วมทัพกับเลเหล่ยในการสู้รบกับจีน ความขัดแย้งบานปลายจนนำไปสู่การแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่ข้าราชการ จนเกิดการรัฐประหารครั้งแรกของราชวงศ์เล ใน พ.ศ. ๒๐๐๒ มีการประหารพระชนนีและจักรพรรดิขณะนั้น ต่อมาบรรดาขุนนางจึงสนับสนุนให้ราชินิกุลอีกพระองค์หนึ่งมาเป็นจักรพรรดิแทน ต่อมาคือจักรพรรดิเลแดงตง (พ.ศ. ๒๐๐๓-๒๐๔๐)

รัชกาลจักรพรรดิเลแดงตง ถือว่ายาวนานและรุ่งเรืองที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเวียดนาม มีการปฏิรูปประเทศหลายด้าน โดยยึดรูปแบบจีนมากกว่าเดิม ทั้งระบบการสอบรับราชการที่จัดสอบครบสามระดับตั้งแต่อำเภอจนถึงราชธานี จำนวนขุนนางเพิ่มขึ้นทวีคูณและทำให้ระบบราชการขยายตัวมากกว่ายุคสมัยก่อนหน้า นอกจากนั้นยังมีการประมวลกฎหมายใหม่ พระองค์ทรงสร้างเวียดนามให้เป็นมหาอำนาจและเป็นศูนย์กลางด้วยการทำสงครามกับเพื่อนบ้านที่มักขัดแย้งกับเวียดนาม คือ จัมปาและลาว อิทธิพลของเวียดนามรับรู้ไปจนถึงหัวเมืองเผ่าไทในจีนตอนใต้และล้านนา หลังรัชกาลนี้ ราชวงศ์เลเริ่มประสบปัญหาความขัดแย้งในหมู่ขุนนาง เชื้อพระวงศ์ และปัญหาเศรษฐกิจ จนที่สุดก็ถูกรัฐประหารโดยขุนศึกหมักดังซุง ใน พ.ศ. ๒๐๗๑ เชื้อพระวงศ์ราชวงศ์เลหลบหนีด้วยการช่วยเหลือของขุนศึกตระกูลเหงเวียนและจิ่ง ที่มีอิทธิพลในราชสำนักมาแต่แรก

ราชวงศ์เลเริ่มการฟื้นฟูกอบกู้อำนาจคืน โดยมีแม่ทัพเป็นคนตระกูลเหงเวียนและจิ่ง ทำสงครามกับราชวงศ์หมัก จนถึง พ.ศ. ๒๑๓๖ จึงสามารถยึดเมืองทังลองคืนได้ และฟื้นฟูราชวงศ์เลปกครองเวียดนามต่อไป

๓.๓ ยุคแตกแยกเหนือ-ใต้

หลังการฟื้นฟูราชวงศ์เล่ซิ่นได้ ขุนศึกตระกูลจิ่ง ตั้งตนเป็นผู้สำเร็จราชการ และบีบบังคับให้ขุนศึกตระกูลเหงเวียนไปปกครองเขตชายแดนใต้บริเวณเมืองคังเหยลงไปถึงบริเวณเมืองคานัง ในปัจจุบัน ขุนศึกตระกูลจิ่งตั้งตนเป็น “เจ้า” สืบตำแหน่งผู้สำเร็จราชการในตระกูลของตนเอง ขุนศึกตระกูลเหงเวียน จึงประกาศไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจิ่ง จนเกิดสงครามครั้งใหม่ต่อมาอีกหลายสิบปี เวียดนามแบ่งแยกเป็นสองส่วน ส่วนเหนืออยู่ในการปกครองของราชวงศ์เล่และเจ้าตระกูลจิ่ง มีศูนย์กลางที่ทังลอง ส่วนใต้ตระกูลเหงเวียนปกครอง มีศูนย์กลางที่เมืองฝูชว่นหรือเว้ในปัจจุบัน

๓.๔ ยุคเคยเซิน

พ.ศ. ๒๓๑๖ เกิดกบฏนำโดยชาวนาสามพี่น้องที่หมู่บ้านเคยเซินขึ้นในเขตเมืองบึงคิง เขตปกครองของตระกูลเหงเวียน และสามารถยึดเมืองฝูชว่นได้ เชื้อสายตระกูลเหงเวียนหลบหนีลงใต้ออกจากเวียดนามไปจนถึงกรุงเทพฯ ก่อนกลับมารวบรวมกำลังเอาชนะพวกเคยเซินได้

องค์ชายเหงเวียนแอ้งหรือเหงเวียนฟุกอ้าน ผู้นำตระกูลเหงเวียน ซึ่งตั้งตนเป็นจักรพรรดิองค์ใหม่แห่งราชวงศ์เหงเวียน ใน พ.ศ. ๒๓๔๕ สถาปนาราชธานีใหม่ที่เมืองเว้แทนที่ทังลอง ซึ่งถูกเปลี่ยนชื่อเป็นฮานอย

๓.๕ ราชวงศ์เหงเวียน (พ.ศ. ๒๓๔๕-๒๔๘๘)

องค์ชายเหงเวียนแอ้งหรือจักรพรรดิยาลอง จักรพรรดิพระองค์แรกของราชวงศ์เหงเวียนเริ่มฟื้นฟูประเทศ เวียดนามมีอาณาเขตใกล้เคียงกับปัจจุบัน ดินแดนภาคใต้ขยายไปถึงปากแม่น้ำโขงและชายฝั่งอ่าวไทย ทรงรักษาสัมพันธกับชาวตะวันตกโดยเฉพาะฝรั่งเศสที่ช่วยรบกับพวกเคยเซิน นายช่างฝรั่งเศสช่วยออกแบบพระราชวังที่เว้และป้อมปราการเมืองไซ่ง่อน

ราชวงศ์เหงเวียนรุ่งเรืองที่สุดในสมัยจักรพรรดิมีนหมั่ง จักรพรรดิองค์ที่สอง ทรงเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น ด่ายนาม ขยายแสนานุภาพไปยังลาวและกัมพูชา ผนวกกัมพูชาฝั่งตะวันออกทำสงครามกับสยามต่อเนื่องเกือบ ๒๐ ปี แต่ภายหลังต้องถอนตัวจากกัมพูชาหลังถูกชาวกัมพูชาต่อต้านอย่างรุนแรง

สมัยนี้เวียดนามเริ่มใช้นโยบายต่อต้านการเผยแพร่คริสต์ศาสนาของบาทหลวงชาวตะวันตก มีการจับกุมและประหารบาทหลวงชาวตะวันตกอย่างต่อเนื่อง รวมถึงชาวเวียดนามที่นับถือคริสต์ศาสนา จนถึงรัชกาลจักรพรรดิองค์ที่ ๔ คือ จักรพรรดิตีตี้ก ทรงต่อต้านชาวคริสต์อย่างรุนแรงต่อไป จนในที่สุดบาทหลวงชาวฝรั่งเศสขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลของตนให้ช่วยคุ้มครอง พ.ศ. ๒๔๐๑ เรือรบฝรั่งเศสเข้ามาถึงน่านน้ำเมืองคานัง (หรือตูราน) ฐานทัพเรือใกล้เมืองหลวงเว้ นำไปสู่การสู้รบกันของทั้งสองฝ่าย

ต่อมาองค์กำลังฝรั่งเศสบุกโจมตีดินแดนภาคใต้ จักรพรรดิคีตี้ก็ยอมสงบศึกและมอบดินแดนภาคใต้ให้แก่ฝรั่งเศส ชาวเวียดนามเริ่มต่อต้านการยึดครองของฝรั่งเศสแต่ไม่อาจต่อสู้กับแสนยานุภาพที่เหนือกว่าได้ ฝรั่งเศสจึงเข้าควบคุมเวียดนามอย่างจริงจังมากขึ้นและแบ่งเวียดนามออกเป็น ๓ ส่วน คือ อาณาติม โคชินจีนในภาคใต้ เขตอารักขาอันนามในตอนกลาง และเขตอารักขาตั้งเกียบในภาคเหนือ เวียดนามยังมีจักรพรรดิเช่นเดิมแต่ต้องผ่านการร่วมคัดเลือกโดยข้าหลวงฝรั่งเศสและมีฐานะเป็นสัญลักษณ์ อำนาจในการบริหารการคลัง การทหารและการทูตสูงสุดเป็นของฝรั่งเศส ถือว่าเวียดนามสิ้นสุดฐานะเอกราชนับแต่นั้น

๓.๖ ยุคอาณานิคม

ฝรั่งเศสแสวงหาผลประโยชน์จากการปกครองเวียดนามทางด้านเศรษฐกิจ เวียดนามเป็นแหล่งปลูกข้าวและพืชเศรษฐกิจใหม่ ๆ เช่น กาแฟ และยางพารา ส่งออกไปยังฝรั่งเศสและเป็นวัตถุดิบแก่โรงงานในฝรั่งเศส ที่ดินในเวียดนามตกเป็นของชาวฝรั่งเศสจำนวนมาก ชาวฝรั่งเศสเริ่มอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในเวียดนาม ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการศึกษาและวัฒนธรรมฝรั่งเศสให้แพร่หลายในเวียดนาม ชาวเวียดนามส่วนหนึ่งได้รับการศึกษาแบบใหม่และเริ่มต้องการอิสระในการทำงานและมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ นำไปสู่การก่อตัวของกลุ่มชาตินิยมต่าง ๆ ที่เข้มแข็งที่สุดคือ พรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนที่สร้างขึ้นโดยโฮจิมินห์ ในปี ๒๔๖๓ และต่อมาปรับเปลี่ยนเป็น กลุ่มเวียดนามิห์ ได้นำชววนาก่อการต่อต้านฝรั่งเศสในชนบท

๓.๗ ยุคเอกราช พ.ศ. ๒๔๘๘

โฮจิมินห์รับมอบอำนาจจากจักรพรรดิบ๋าวไค้ และรับตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรก แต่หลังจากนั้นฝรั่งเศส กลับเข้ามาขับไล่อำนาจของโฮจิมินห์และไม่ยอมรับเอกราชของเวียดนาม นำไปสู่สงคราม จนในที่สุดฝรั่งเศสพ่ายแพ้แก่กองกำลังเวียดนามที่ค่ายเคียนเบียนฟู ในปี ๒๔๘๖ และมีการทำสนธิสัญญาเจนีวา ยอมรับเอกราชของเวียดนาม แต่สหรัฐอเมริกาและชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมตัวกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ ต่อมาได้ก่อตั้งดินแดนเวียดนามภาคใต้เป็นอีกประเทศหนึ่ง คือ สาธารณรัฐเวียดนามหรือเวียดนามใต้ มีเมืองหลวงคือไซ่ง่อน ใช้เส้นละติจูดที่ ๑๖ องศาเหนือแบ่งแยกกับเวียดนามส่วนเหนือที่อยู่ภายใต้การปกครองของโฮจิมินห์ (เวียดนามเหนือ)

๔. สงครามเวียดนาม (Vietnam War, ค.ศ. ๑๙๕๗-๑๙๗๕)³

สงครามเวียดนาม (Vietnam War) เป็นสงครามระหว่างเวียดนามเหนือ และเวียดนามใต้ ที่สนับสนุนโดยสหรัฐอเมริกา เพื่อตัดสินว่าควรรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวตามข้อตกลงเจนีวา ค.ศ. ๑๙๕๔ หรือไม่ สงครามจบลงด้วยชัยชนะของเวียดนามเหนือ และรวมประเทศเวียดนามทั้งสองเข้าด้วยกัน ซึ่งปกครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยเวียดนาม ในประเทศเวียดนามเองเรียกสงครามนี้ว่า สงครามปกป้องชาติจากอเมริกัน หรือ สงครามอเมริกัน หรือ สงครามเศรษฐกิจ เพราะโฮจิมินห์ต้องการที่จะให้เวียดนามเดินตามทางขงจื้อ และรวมอำนาจไว้กับตัวเอง

เวียดนามเหนือไม่ยอมรับสถานภาพของเวียดนามใต้ ขณะที่สหรัฐอเมริกาได้ให้การช่วยเหลือทางทหารแก่เวียดนามใต้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการส่งทหารมาประจำในเวียดนามใต้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เวียดนามเหนือประกาศทำสงครามเพื่อขับไล่และ “ปลดปล่อย” เวียดนามใต้จากสหรัฐอเมริกาและรวมเข้าเป็นประเทศเดียวกัน พร้อมให้การสนับสนุนกลุ่มชาวเวียดนามใต้ที่ต่อต้านสหรัฐอเมริกา (เวียดกง) ในการทำสงคราม

การรบส่วนใหญ่กลายเป็นการรบระหว่างทหารอเมริกันและพันธมิตรจากต่างประเทศ กับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือ ทั้งในชนบทและการโจมตีในเมือง แม้สหรัฐอเมริกาได้ทุ่มเทแสนยานุภาพอย่างเต็มที่แต่ก็ไม่อาจทำให้สงครามยุติลงได้ หลังการรุกโจมตีครั้งใหญ่ของเวียดนามเหนือและเวียดกงในปี ๒๕๑๑ ที่เมืองเว้ และเมืองหลักอื่น ๆ ในเวียดนามใต้ สหรัฐอเมริกาเริ่มเตรียมการถอนกำลังจากเวียดนามใต้ และให้เวียดนามใต้ทำสงครามโดยลำพัง และสหรัฐอเมริกาถอนทหารจากเวียดนามใต้อย่างเป็นทางการในปี ๒๕๑๖ กองกำลังเวียดนามเหนือและเวียดกงจึงสามารถรุกเข้ายึดไซ่ง่อนและเวียดนามใต้ได้ทั้งหมดในปี ๒๕๑๘ การรวมเวียดนามทั้งสองส่วนเข้าด้วยกันเกิดขึ้นในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๘ และเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม” นับแต่นั้น

กำเนิดขบวนการใต้ดิน

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขบวนการเวียดมินห์ ได้ถือกำเนิดขึ้น โดยโฮจิมินห์เป็นผู้นำ ระยะเวลาแรก การดำเนินการนั้น เพียงเพื่อหวังว่าจะขับไล่ญี่ปุ่นออกจากประเทศไปเท่านั้น แต่ครั้งในปี ค.ศ. ๑๙๔๔ พวกเวียดมินห์ได้ตั้งกองบัญชาการกองโจรขึ้น โดยได้รับการสนับสนุนกำลังและอาวุธจากสหรัฐอเมริกา แต่กำลังการรบของเวียดมินห์นั้นยังเป็นกองกำลังเล็ก ๆ ยังไม่สามารถที่จะไปต่อต้านพวกญี่ปุ่นได้

ต่อมาในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนแปลงไป คือ ญี่ปุ่นได้ปลดอาวุธและขังทหารฝรั่งเศสประจำอินโดจีน จึงเป็นเหตุทำให้ฝรั่งเศสนั้นเสียศักดิ์ศรีไปมาก เพราะขณะเกิดเรื่องนี้ ญี่ปุ่นกำลังจะแพ้สงคราม ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้ชาวเวียดนามกลุ่มต่าง ๆ ที่ค้ำหน้าเพื่อเป็น

³ วิกิพีเดีย, ๒๕๕๒.

เอกราช ได้เริ่มดำเนินการทันที ซึ่งผู้นำนั้นก็คือ เบาไต ซึ่งเคยเป็นจักรพรรดิแคว้นอันนัม ได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็น "จักรพรรดิแห่งเวียดนาม" และต่อมาทำให้กลุ่มของเบาไต มีความหวังยิ่งขึ้น คือ นายพลเคอ โกลด์ ได้กล่าวคลุมเครือว่าอยากให้อาณาจักรเวียดนามปกครองตนเอง ซึ่งทำให้พวกเขาตินิยมในเวียดนามต่างก็มีความหวังในเรื่องเอกราชโดยสันติวิธียิ่งขึ้นไปอีก แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาได้ทำลายความหวังลงไป เพราะกลุ่มเวียดนามก็ได้สั่งให้ประชาชนต่อต้านญี่ปุ่น แต่คำสั่งนี้มีเจตนาแอบแฝงไว้เพื่อหวังผลอีกทางหนึ่ง โดยมีเจตนาหาทางป้องกันไม่ให้ฝรั่งเศสกลับมาใช้อำนาจในเวียดนามอีก

ประกาศเอกราชในเวียดนาม

การที่กลุ่มเวียดนามได้สั่งให้ประชาชนต่อต้านญี่ปุ่นนั้น ได้ผลดีมากในทางภาคเหนือของประเทศ จักรพรรดิเบาไตได้สละตำแหน่งประมุขของประเทศแล้วจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้น แล้วประกาศเอกราชในเวลาต่อมา ความสำเร็จในการยึดอำนาจครั้งนี้ ทำให้พวกคอมมิวนิสต์ที่ปะปนอยู่ในหมู่ชาตินิยมเวียดนามสามารถตั้งตนในหมู่คณะชั้นนำของขบวนการปฏิวัติได้

ต่างชาติเข้าแทรกแซง

ฝรั่งเศสยังมีความพยายามที่จะยึดครองเวียดนามอยู่ แต่โอกาสยังไม่อำนวยเพราะขาดกำลังทหารและพาหนะลำเลียง แต่เวียดนามก็ยังคงตกอยู่ในสภาพดั้งเดิม เพราะมหาอำนาจฝ่ายพันธมิตรผู้ชนะสงครามได้เข้ามายึดครองแทน โดยมีอังกฤษเข้ายึดครองภาคใต้ของเวียดนาม จีนคณะชาติยึดครองทางภาคเหนือของเวียดนาม ชาวเมืองต่างไม่พอใจในการกระทำของอังกฤษ นายพลเกรซีย์ ผู้บัญชาการกองทัพอังกฤษในเวียดนาม ได้ประกาศกฎอัยการศึกในเขตที่ยึดครอง สำหรับฝรั่งเศสมีทหารจำนวนเล็กน้อยได้มาถึงไซ่ง่อนแล้ว ไปยึดตึกที่ทำการของรัฐบาล รื้อฟื้นอำนาจของฝรั่งเศสใหม่

ขบวนการผู้รักชาติ

โฮจิมินห์เริ่มเล็งเห็นถึงความเสียเปรียบ พยายามที่จะเอาชนะฝรั่งเศส ซึ่งกระทำได้อีก โดยการรวบรวมชาวเวียดนามที่มีหัวชาตินิยมไปเป็นพวก และเพื่อเป็นการปกปิดการหนุนหลังคอมมิวนิสต์ พร้อมกับแสดงให้ประชาชนเห็นว่าเป็นขบวนการผู้รักชาติ โดยส่งยุบพรรคคอมมิวนิสต์อย่างเปิดเผย และจัดตั้งแนวแห่งชาติขึ้นแทน ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์นั้นได้กลายเป็นองค์กรใต้ดิน ดำเนินการอย่างลับ ๆ ต่อมาเป็นเวลานาน

ข้อตกลงระหว่างจีนคณะชาติกับฝรั่งเศส

ภาคเหนือของเวียดนาม เป็นที่มั่นของขบวนการเวียดนามแต่มีกองทัพจีนคณะชาติอยู่ ฝรั่งเศสอยากให้จีนคณะชาติถอนตัวไปเพื่อจะได้ปราบพวกเวียดนามและยึดภาคเหนือคืนได้สะดวกขึ้น ดังนั้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๖ ฝรั่งเศสจึงได้ตกลงกับเจียงไคเช็ค ยอมยกสิทธิพิเศษในจีน

เพื่อแลกกับการถอนทหารจีนออกไปจากภาคเหนือของเวียดนาม โฮจิมินห์พอเข้าใจถึงผลจากข้อตกลงนี้ ดังนั้นเพื่อไม่ให้ต้องปะทะกับฝรั่งเศสและจีน จึงต้องยอมให้ฝรั่งเศสยึดที่มั่นบางแห่งในภาคกลางและภาคเหนือ เพราะขณะนั้น โฮจิมินห์ยังไม่พร้อมที่จะรบหรือต่อต้านกับชาติใด ๆ ทั้งสิ้น

พยายามแสวงหาสันติภาพ

ฝรั่งเศสและเวียดนามที่ต่างก็พยายามจะตกลงกัน โดยสันติวิธี โดยโฮจิมินห์ยอมให้ฝรั่งเศสเคลื่อนกำลังเข้ายังฮานอยและไฮฟอง ส่วนฝรั่งเศสก็ตอบแทนด้วยการรับปากว่าจะให้เวียดนามเป็นประเทศเสรี แต่ผลที่ได้รับจากการตกลงดังกล่าว ได้กลายเป็นสาเหตุแห่งความยุ่งยากร้ายแรงในเวลาต่อมา กล่าวคือ การประชุมเจรจกันระหว่าง ๒ ประเทศนั้นไม่ลงรอยกันมากขึ้น เพราะการประชุมส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ไม่ได้กล่าวถึงเสรีภาพเลย ฝรั่งเศสมุ่งที่จะยึดครองด้วยกำลังทหาร ในช่วงเวลานั้น ได้เกิดเหตุร้ายในไฮฟองหลายครั้ง ฝรั่งเศสระดมยิงหมู่บ้านไฮฟองเสียหายมาก ผลจากการกระทำดังกล่าว ทำให้ฝ่ายเวียดนามเห็นว่าการตกลง โดยสันติวิธีกับฝรั่งเศสคงไม่เป็นผล ดังนั้นจึงได้สั่งเคลื่อนกำลังพลโจมตีกองทหารฝรั่งเศสทั่วประเทศทันทีในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๖

ปัญหาระหว่างฝรั่งเศส - เวียดนาม

เอกราชของเวียดนามที่ชาวเวียดนามแสวงหา กลายเป็นปัญหาสำคัญทางการเมืองที่สำคัญที่สุด และเป็นผลทำให้ชาวเวียดนามที่มีหัวปานกลางที่สังกัดกลุ่มชาตินิยม ซึ่งในระยะแรกคิดจะปรองดองกับฝรั่งเศส โดยจะยอมรับการปกครองของฝรั่งเศสแบบใดแบบหนึ่ง แล้วต้องสัญญาให้เอกราชที่สมบูรณ์ในภายหลัง แต่ฝรั่งเศสไม่สนใจ จึงทำให้พวกชาตินิยมกลุ่มนี้พยายามจัดตั้งแนวสหภาพชาตินิยมเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ และได้กลายเป็นพลังการต่อต้านที่สำคัญในเวลาต่อมา

ด้วยเหตุดังกล่าว ฝรั่งเศสจึงได้กลายเป็นที่เกลียดชังของพวกชาตินิยมชาวเวียดนาม แม้แต่พวกไม่เคยต่อต้านฝรั่งเศสและนักการเมืองก็ต้องให้ความร่วมมือกับพวกปฏิวัติ หรือหนีไปนอกประเทศ ต่อมาในภายหลังฝรั่งเศสได้เสนอต่อเวียดนาม ให้มีเสรีภาพในวงรอบแห่งสหภาพฝรั่งเศส แต่ก็ไม่ได้ให้ความแน่ชัดในทางปฏิบัติ จึงเป็นเหตุให้พวกเวียดนามที่ไม่พอใจฝรั่งเศส ทำการกวาดล้างชาวเวียดนามด้วยกันเองที่สนับสนุนข้อเสนอดังกล่าวของฝรั่งเศส

ปี ค.ศ. ๑๙๔๘ โงคินห์เดียม ได้เสนอให้ฝรั่งเศสยกฐานะเวียดนามขึ้นเป็นประเทศในเครือจักรภพ แต่ฝรั่งเศสไม่ยอมรับ แต่อย่างไรก็ตาม ฝรั่งเศสก็พยายามที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดของตนด้วยการเชิญ เบาไต๋ ขึ้นเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล แต่ก็ไม่เกิดผลดีแก่ฝรั่งเศสแต่อย่างใด เพราะฝ่ายชาตินิยมหมดความไว้วางใจในฝรั่งเศสเสียแล้ว นอกจากนี้พวกคอมมิวนิสต์เวียดนามก็ได้ควบคุมความเคลื่อนไหวของพวกชาตินิยมโดยสิ้นเชิง และเบาไต๋ก็ไม่ได้เป็นที่นิยมของประชาชน

การมองข้ามความสำคัญของพลังความรู้สึกทางชาตินิยมของชาวเวียดนาม และการไม่แสวงหาสันติภาพด้วยความบริสุทธิ์ใจ เป็นความผิดพลาดขั้นแรกของฝรั่งเศส ตลอดจนไม่นึกถึงความสำคัญของความร่วมมือสนับสนุนจากประชาชน ซึ่งเท่ากับเป็นการช่วยให้ข้าศึกสามารถรวมตัวกันได้เป็นปึกแผ่นและรวดเร็วยิ่งขึ้น

สหรัฐอเมริกา ได้เริ่มเข้าช่วยฝรั่งเศสในการรบกับเวียดนามห์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๐ เป็นต้นมา สหรัฐอเมริกาได้เข้าไปพัวพันกับเวียดนามมากยิ่งขึ้น ซึ่งรวมถึงค่าใช้จ่ายในด้านการทหารและเศรษฐกิจก็เพิ่มขึ้นด้วย

๕. การเดินทางศึกษาดูงาน ณ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐได้เดินทางไปศึกษาดูงานและเข้าพบบุคคลสำคัญต่าง ๆ ณ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ดังนี้

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐได้เข้าพบรองกงสุลใหญ่ ณ นคร โฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ) และคณะ รวมถึงผู้ประกอบการไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เพื่อพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหารือข้อราชการในประเด็นเกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งรับฟังการบรรยายสรุปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และการดูแลผลประโยชน์ของคนไทยในต่างแดน ตลอดจนประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังรายนามต่อไปนี้

(๑) นายภควัด ต้นสกุล	รองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์
รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์
(๒) นางสาวเมริกา วรรณสิน	กงสุล ณ นครโฮจิมินห์
(๓) นางสาวชลฤทัย จูพัฒน์กุล	กงสุล ณ นครโฮจิมินห์
(๔) นางสาวประนอม อิมเอม	กงสุล ณ นครโฮจิมินห์
(๕) นาวาตรี ปรีชาชัย ช่วยชู	ประธานสมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนามตอนใต้
(๖) นายธาราบดี ซึ่งอดิษฐ์วิทย์	ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาโฮจิมินห์
(๗) นายประพัฒน์ จินวิระพันธุ์	ผู้บริหารเครือบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)
:SCG สาขาโฮจิมินห์

นายภควัด ต้นสกุล รองกงสุลใหญ่ฯรักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในด้านต่าง ๆ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับเวียดนาม เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๕ และเปิดสถานเอกอัครราชทูตที่กรุงฮานอย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ และเปิดสถานกงสุลใหญ่ที่นครโฮจิมินห์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย ประกอบด้วยสำนักงานผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารและ

สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ปัจจุบัน นายกิติพงษ์ ณ ระนอง ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย (ตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๙) ในส่วนของเวียดนาม ได้เปิดสถานเอกอัครราชทูต ในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ มี นายเหวียน ซุย ฮึง (Nguyen Duy Hung) เป็นเอกอัครราชทูตฯ (ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙)

สถานะความสัมพันธ์ทวิภาคีไทย - เวียดนามในปัจจุบัน อยู่ในระดับที่ดี มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง มีการไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มขึ้น รวมถึงในระดับท้องถิ่น จากการที่มีเส้นทางเชื่อมโยงถึงกันค่อนข้างสะดวก ทั้งสองฝ่ายได้จัดทำความตกลงรูปแบบต่าง ๆ ระหว่างกัน ในด้านการเมืองและความมั่นคง มีความร่วมมือและประสานกันอย่างใกล้ชิด โดยมีกรอบการประชุม คณะทำงานร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงเป็นกลไกสำคัญ

หน้าที่โดยทั่วไปของสถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ คือ ประสานความสัมพันธ์ ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ให้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและเอื้อประโยชน์ทางการค้าการลงทุนให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด รวมถึงการดูแลและให้ความช่วยเหลือคนไทยและแรงงานไทย ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่นคร โฮจิมินห์และนักธุรกิจไทยที่ประกอบธุรกิจในเขตพื้นที่นคร โฮจิมินห์ และให้ความช่วยเหลือแรงงานไทยที่เข้าเมืองผิดกฎหมายเพื่อนำส่งประเทศไทยต่อไป

ในส่วนของ การลงทุนของไทยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้น ไทยอยู่ในอันดับที่ ๙ โดยมีแรงงานไทยที่มาลงทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายประมาณ ๕๐๐ คน แต่คาดว่า มีแรงงานไทยที่เข้าเมืองผิดกฎหมายอีกประมาณ ๑,๐๐๐ คน ซึ่งหากไม่มีการควบคุมหรือจดทะเบียนให้ถูกต้องแล้ว การช่วยเหลือแรงงานผิดกฎหมายเหล่านั้นก็จะเกิดความล่าช้าเนื่องจากไม่มีข้อมูลอยู่ในระบบฐานข้อมูลของสถานกงสุล

สำหรับการส่งออกข้าวของเวียดนามนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้กำหนดเกณฑ์ในการส่งออกข้าวไว้ประมาณ ๔ ล้านตัน แต่ส่งออกจริงเป็นปริมาณถึง ๖ ล้านตัน เนื่องจากประเทศไทยมีการส่งออกข้าวในปีนี้น้อยมาก อย่างไรก็ตาม คุณภาพพันธุ์ข้าวของเวียดนามถือว่าดีกว่าพันธุ์ข้าวไทยมาก

เรื่องการเปิดเสรีทางการค้า แม้เวียดนามจะเปิดเสรีทางการค้า (WTO) ในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน แต่ในทางปฏิบัติไม่ค่อยเป็นไปตามข้อตกลงเรื่องเกณฑ์การเสียภาษี ๐% การดำเนินการยังมีขั้นตอนล่าช้า อุปสรรคต่างๆ นานา ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้โดยง่าย

ปัญหาเรื่องแรงงานต่างด้าว คือ ปัญหาการค้ำมนุษย์เพื่อให้มาทำประมง ส่วนใหญ่แรงงานไทยมักจะถูกล่อลวงมาจากบริเวณสนามหลวงและหัวลำโพงโดยวิธีการวางยาและเมื่อตื่นขึ้นมา ก็อยู่บนเรือประมงกลางทะเล แรงงานส่วนใหญ่จะถูกบังคับให้ทำงานทั้งวันและให้นอนเพียงวันละ ๔ ชั่วโมง หากทนไม่ได้ก็จะถูกได้กั๊งลงโทษและถูกขู่ฆ่า ซึ่งปัจจุบันพบว่ามีแรงงานต่างชาติเสียชีวิตในทะเลเวียดนามอยู่บ่อยครั้ง ทั้งนี้ ค่าหัวในการค้ำมนุษย์จะได้หัวละ ๑๕,๐๐๐ บาท/คน และสามารถขายต่อให้เรือประมงลำอื่นอีกทอดหนึ่งด้วย ส่วนปัญหาแรงงานในสาขาอาชีพอื่นไม่ค่อยมี เพราะค่าแรงขั้นต่ำของเวียดนามจะได้รับประมาณ ๑,๕๐๐ บาท/เดือน แต่หากเป็นบริษัทต่างชาติในเวียดนามจะได้รับค่าแรงขั้นต่ำประมาณ ๒,๕๐๐ บาท/เดือน

การช่วยเหลือแรงงานไทยที่เข้าเมืองผิดกฎหมายของสถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ คือ ในเบื้องต้นเจ้าหน้าที่จะสัมภาษณ์ว่าเป็นคนไทยหรือไม่ เพราะมีแรงงานบางคนแอบอ้างว่าเป็นคนไทย จากนั้นจึงจะส่งข้อมูลไปยังกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ ณ กรุงเทพฯ เพื่อพิสูจน์สัญชาติ และ หากได้รับการยืนยันจากกรมการกงสุลฯ ก็จะดำเนินการประสานงานเพื่อให้ความช่วยเหลือแรงงานไทย โดยจัดทำเอกสารสำคัญประจำตัว (Certificate of Identity) และประสานกับสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองของ นครโฮจิมินห์เพื่อดำเนินการจัดทำ Exit Visa เนื่องจากตามกฎหมายเวียดนาม บุคคลดังกล่าวถือว่าเป็น ผู้ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ไม่มีตราประทับการตรวจลงตราเข้าประเทศอย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องมี Exit Visa เพื่อใช้ในการเดินทางออกนอกประเทศ หลังจากนั้นจะแจ้งไปยังกรมการกงสุลฯ ณ กรุงเทพฯ เพื่อให้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

แรงงานไทยที่สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รับแจ้งจากเวียดนามในขณะนี้ มีจำนวน ๒ คน คือ นายนาวิน ไสยสิทธิ์ (นายวินัย กลิ่งพระไล) และนายสมภาร ประสมศิลป์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภูมิหลัง

๑. เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ สถานกงสุลใหญ่ ณ นคร โฮจิมินห์ ได้รับหนังสือ จากกรมสัมพันธ์ต่างประเทศ นคร โฮจิมินห์ ที่ ๓๘๔๗/NV-LS-QHLS ลงวันที่ ๘ กันยายน ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ. ๒๕๕๒) แจ้งว่า สำนักงานทหารชายแดน จังหวัดเบ็นแจ ได้ให้ความช่วยเหลือชาวประมงไทย ๒ คน ซึ่งประสบภัยในน่านน้ำเวียดนาม และขอให้สถานกงสุลใหญ่ฯ ตรวจสอบข้อมูลและดำเนินการรับมอบตัว บุคคลทั้งสองในโอกาสแรก

๒. ในเบื้องต้น เจ้าหน้าที่สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้โทรศัพท์ไปสอบถามปากคำบุคคลทั้งสอง เพิ่มเติม ได้รับแจ้งข้อมูล ดังนี้

๒.๑ นายนาวิน ไสยสิทธิ์ (หรือนายวินัย กลิ่งพระไล) เกิดวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๘ อยู่บ้านเลขที่ ๕๘ หมู่ ๕ ตำบลคงจีเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี บิดาชื่อ นายพานิชย์ กลิ่งพระไล มารดาชื่อ นางฉลอง ก่อเฮง (เสียชีวิตแล้วทั้งคู่) อาศัยอยู่กับนางวิเชียร ไสยสิทธิ์ พี่สาว ตามที่อยู่ข้างต้น

๒.๒ นายสมภาร ประสมศิลป์ เกิดวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖ อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๑ หมู่ ๘ หมู่บ้านวังชมพู ตำบลเฝ้าไร่ อำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย บิดาชื่อ นายทองใส มารดาชื่อ นางทองสา ประสพศิลป์ (ยังมีชีวิตอยู่ แต่แยกทางกันแล้ว) มีญาติพี่น้อง คือ นางวาสนา สิงห์โคตร ซึ่งมีศักดิ์ เป็นน้ำสาว และนายผลา พุทธสิงห์ ลุง อาศัยอยู่ตามที่อยู่ข้างต้น

๓. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รายงานข้อมูลข้างต้นให้กระทรวงการต่างประเทศทราบ เพื่อตรวจสอบสัญชาติไทยของบุคคลทั้งสอง และได้รับแจ้งเป็นการภายในว่า ข้อมูลตามที่ได้รับจาก นายนาวินฯ ไม่ตรงกับฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร โดยผู้ใหญ่บ้าน ยืนยันว่านายนาวินยังคงอาศัยอยู่ที่ บ้านเลขที่ข้างต้นตามปกติ ส่วนกรณีนายสมภารฯ นั้น เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ มารดาของ นายสมภารฯ ได้เดินทางมาที่กรมการกงสุลเพื่อยืนยันว่านายสมภารฯ หายไปจากภูมิลำเนาจริง และคาดว่า คนไทยที่ตกทุกข์ที่ จังหวัดเบ็นแจ น่าจะเป็นนายสมภารฯ

การดำเนินการของสถานกงสุลใหญ่ฯ

๑. เมื่อสถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รับการยืนยันจากกรมการกงสุล กระทรวงการ ต่างประเทศ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ว่า นายสมภาร ประสมศิลป์ เป็นบุคคลสัญชาติไทยจริง ก็ได้ ประสานไปที่คณะกรรมการประชาชน จังหวัดเบ็นแจ เพื่อเดินทางไปรับตัวนายสมภารฯ ในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ และนำตัวกลับมาพำนักชั่วคราวที่สถานกงสุลใหญ่ฯ เพื่อรอเดินทางกลับประเทศไทย ในวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

๒. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้จัดทำเอกสารสำคัญประจำตัว (Certificate of Identity) ประสานกับสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง นครโฮจิมินห์ เพื่อดำเนินการจัดทำ Exit Visa เนื่องจากตามกฎหมาย เวียดนาม บุคคลดังกล่าวถือว่าเป็นผู้ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ไม่มีตราประทับการตรวจลงตรา เข้าประเทศอย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องมี Exit Visa เพื่อใช้ในการเดินทางออกนอกประเทศ

๓. แจ้งไปยังกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ เพื่อให้ประสานกับหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องของไทย คือ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ต่อไป

สถานะปัจจุบัน

สำหรับกรณีของนายนาวินฯ จากการเดินทางไปรับมอบตัวนายสมภารฯ เจ้าหน้าที่ กงสุลได้สอบสวนนายนาวินฯ เพิ่มเติม ได้ความว่า เมื่อครั้งที่ได้ให้การกับเจ้าหน้าที่สถานกงสุลใหญ่ฯ นั้น ตนยังคงมีอาการเมายา จึงแจ้งข้อผิด อันที่จริงแล้ว ตนชื่อนายเหนือ (ไม่ทราบนามสกุล) บิดาชื่อนายพนิด กลิ้งพระไล มารดาชื่อนางฉลอง ก่อเฮง (เสียชีวิตแล้วทั้งคู่) ไม่เคยจดทะเบียนเกิด และไม่เคยทำบัตร ประชาชน บุคคลที่สามารถยืนยันความเป็นคนไทยของตนได้คือ นายอำนวย กลิ้งพระไล มีศักดิ์เป็นอา อยู่บ้านเลขที่ ๕๘ หมู่ ๕ ตำบลคงขี้เหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี และผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านสวนใหญ่ ตำบลคงขี้เหล็ก จังหวัดปราจีนบุรี

หลังจากนั้น กรมการกงสุลจึงได้ติดต่อไปยังผู้ใหญ่บ้าน และกำลังอยู่ในระหว่างการ สอบสวน และรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม หากพยานบุคคลสามารถยืนยันชี้ชัดว่านายเหนือฯ มีสัญชาติไทยจริง ก็จะมีการออกหนังสือรับรองสัญชาติไทยให้แก่บุคคลดังกล่าว และแจ้งให้สถานกงสุลใหญ่ฯ ทราบ เพื่อดำเนินการรับมอบตัวบุคคลดังกล่าวจากฝ่ายเวียดนามและส่งกลับประเทศไทยต่อไป

ในการนี้ นายภควัต ตันสกุล รองกงสุลใหญ่ฯ รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ ได้กล่าวต่อที่ประชุมว่า สำหรับกรณีนายสมภาร ประสมศิลป์ นั้น ขอความกรุณาจากคณะกรรมการให้นำบุคคลดังกล่าวเดินทางกลับประเทศไทยพร้อมคณะด้วย ส่วนเอกสารประกอบการเดินทางต่าง ๆ นั้น สถานกงสุลได้ดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้ว

นาวาตรี ปรีชาชัย ช่วยชู ประธานสมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนามตอนใต้ กล่าวต่อที่ประชุมว่า นักธุรกิจที่มาประกอบอาชีพอยู่ในเวียดนามมีจำนวนมาก แต่ที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายมีจำนวน ๑๕ ราย ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการที่จัดทำเขียนเป็นบริษัท แต่ยังมีผู้ประกอบการที่ไม่ได้จดทะเบียนโดยเฉพาะผู้ประกอบการอาชีพร้านอาหารเล็ก ๆ บางร้าน

การค้าไทย เวียดนาม เวียดนามแม้จะเป็นประเทศที่เพิ่งเปิดประเทศเข้าสู่ระบบการค้าเสรี แต่เพียงไม่กี่ปีทำให้เวียดนามมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว นอกจากนี้การที่เวียดนามเปิดตลาดในประเทศมากขึ้นนั้นก่อให้เกิดการลงทุน การสร้างงานและการเรียนรู้เทคโนโลยี และการบริหารงานจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น และมีที่คาดว่าเวียดนามจะก้าวไปไกล

ไทยกับเวียดนามเป็นประเทศคู่ค้าและคู่แข่ง โดยในปัจจุบันเวียดนามได้ส่งสินค้าหลายอย่างออกมาแข่งกับประเทศไทยในตลาดโลก เช่น สินค้าจำพวกเครื่องแต่งกาย รองเท้า หรือสินค้าจำพวกเกษตรกรรม เป็นต้น

สำหรับกรณีแรงงานไทยที่ทำงานในเวียดนามนั้น ในอดีตต้องทำสัญญาว่าจ้างทุก ๓ เดือน แต่ปัจจุบันเวียดนามได้ออกระเบียบให้ทำสัญญาว่าจ้างเป็นรายปี อย่างไรก็ตาม แรงงานไทยมีจุดอ่อนในเรื่องภาษาแต่เป็นแรงงานที่มีฝีมือและมีประสิทธิภาพมากกว่าแรงงานเวียดนาม ส่วนแรงงานเวียดนามนั้นมีความขยันและอดทนเพื่อมุ่งไปสู่จุดหมายสูงกว่าแรงงานไทย และเมื่อมีโอกาสก็พร้อมจะเป็นเจ้าของธุรกิจทันที ปัจจุบันนักธุรกิจรุ่นใหม่ของเวียดนามส่วนใหญ่จะมีอายุไม่มาก และในปัจจุบันเวียดนามมักจะส่งออกแรงงานไปประเทศอื่นเป็นจำนวนมากเพราะมีความอดทนสูง

สำหรับธุรกิจที่เกี่ยวกับความมั่นคง เช่น ธุรกิจขายปืน หรือธุรกิจที่เกี่ยวกับระบบอบการปกครองนั้น รัฐบาลเวียดนามไม่อนุญาตให้ผู้ประกอบการต่างชาติดำเนินการใด ๆ ทั้งสิ้น

ในปัจจุบันถือว่าเป็นโอกาสที่ดีที่นักธุรกิจไทยจะประกอบการในเวียดนาม เพราะไม่จำเป็นต้องมีตลาดที่เวียดนามตลาดเดียว แต่สามารถประสานงานกับ BOI เพื่อส่งออกไปตลาดประเทศอื่นได้ โดยใช้พื้นที่ของเวียดนามเป็นฐานในการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก

เวียดนามมีระบบความมั่นคงสูงเพราะปกครองโดยระบอบสังคมนิยม และรัฐบาลได้จัดทำฐานข้อมูลประชากรของประเทศและฐานข้อมูลนักธุรกิจต่างชาติไว้ทั้งหมด รัฐบาลจะทราบความเคลื่อนไหวของประชาชนทุกหมู่บ้าน และหากนักธุรกิจไทยจะเดินทางไปไหน เจ้าหน้าที่รัฐสามารถสืบค้นข้อมูลได้ทันที นอกจากนี้ หากมีเหตุร้ายเกิดขึ้น ตำรวจและหน่วยงานความมั่นคงของเวียดนามจะไปถึงที่เกิดเหตุได้อย่างรวดเร็วเพราะมีระบบฐานข้อมูลดี

การที่เศรษฐกิจของเวียดนามขยายตัวอย่างก้าวกระโดดในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเปิดรับเงินทุนจากต่างประเทศด้วยการปรับปรุงกฎหมายส่งเสริมการลงทุน สร้างแรงจูงใจด้วยสิทธิประโยชน์นานาประการ ทั้งการลดอัตราภาษีและสิทธิในการใช้ที่ดิน ที่สำคัญค่าแรงงานที่ต่ำ ทำให้เวียดนามกลายเป็นแหล่งลงทุนแห่งใหม่ที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุนต่างชาติ ขณะเดียวกันปัจจัยบวกที่ทำให้เวียดนามน่าสนใจยังมาจากเสถียรภาพทางการเมือง เพราะการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ทำให้การกำหนดนโยบายเรื่องใดเรื่องหนึ่งสามารถทำได้ทันที นอกจากนี้ผู้บริหารประเทศคนปัจจุบันคือนายกรัฐมนตรี ถือเป็นคนรุ่นใหม่ที่พร้อมจะเปิดรับความเจริญจากระบบทุนนิยม ซึ่งเป็นสัญญาฉบับหนึ่งที่เวียดนามกำลังเปิดกว้างและเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติอย่างมาก นอกจากนี้ เวียดนามยังกำหนดเป้าหมายในแผนระยะยาวว่าภายใน ๑๕ ปี เวียดนามจะก้าวสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพราะภูมิประเทศทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติอยู่ในสภาพอุดมสมบูรณ์ ค่าแรงงานต่ำ ทำให้นักลงทุนต่างชาติหลายประเทศเริ่มหันไปมองเวียดนามเป็นแหล่งลงทุนใหม่ที่น่าจับตามอง นอกจากนี้ เวียดนามมีแรงงานราคาถูก มีโอกาสพัฒนาได้มาก เพราะระบบการศึกษาของเวียดนามค่อนข้างทันสมัย ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นแรงหนุนให้เวียดนามมีโอกาสพัฒนาไปสู่เป้าหมายการเป็นประเทศอุตสาหกรรมได้ไม่ยาก

อย่างไรก็ตาม สินค้าหลายประเภทที่ผลิตในประเทศไทย ได้รับความนิยมมากขึ้นในตลาดเวียดนาม ขณะที่ลูกค้าชาวเวียดนามต้องการสินค้าไทยมากกว่าสินค้าจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุปโภคบริโภค ผลไม้ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน และเสื้อผ้า อย่างไรก็ตาม สินค้านำเข้าจากไทยเริ่มครองพื้นที่มากขึ้นบนชั้นวางของตามซูเปอร์มาร์เก็ตหลายแห่ง พ่อค้าจำนวนมากหันมาขายสินค้าไทยเพราะคุณภาพและรูปแบบที่ดีกว่าสินค้าของจีน แม้จะมีราคาแพงกว่าแต่สินค้าของไทยก็ยังคงขายได้ดี ด้วยราคาที่สมเหตุสมผลและระบบการจัดจำหน่ายที่ดี สินค้าที่ผลิตในไทยจึงสามารถเจาะตลาดเวียดนามได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสินค้าของไทยสามารถเข้าไปยังเวียดนามได้หลายช่องทาง ทั้งการนำเข้าอย่างเป็นทางการและการที่นักท่องเที่ยวนำเข้ามาผ่านชายแดน อย่างไรก็ตาม สำนักงานด้านบริหารของรัฐก็ได้ออกคำเตือนให้ประชาชนเวียดนามทราบเกี่ยวกับสินค้าเถื่อนที่มีคุณภาพต่ำเพื่อป้องกันการนำเข้าอย่างผิดกฎหมาย

ผลกระทบและโอกาสสำหรับธุรกิจไทยในเวียดนาม ผลกระทบแตกต่างกันไปตามสาขาธุรกิจ เช่น สินค้าอุปโภคบริโภคสำเร็จรูป ปัจจุบันยังไม่ได้รับผลกระทบ ยอดขายยังคงอยู่ในระดับปกติ เนื่องจากเป็นสินค้าพื้นฐานที่ชาวบ้านต้องกินต้องใช้ ส่วนภาคการก่อสร้างได้รับผลกระทบค่อนข้างชัดเจน ผลประกอบการเริ่มลดลง โครงการก่อสร้างหลายแห่งหยุดชะงัก นอกจากนี้ในภาคอุตสาหกรรมชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ ในปีที่ผ่านมาตลาดลดลง แต่กลับกระเตื้องขึ้นในปี ๒๕๕๒ เพราะมีคำสั่งผลิตเข้ามาเพิ่มขึ้น จึงยังประเมินได้ค่อนข้างยากว่า แนวโน้มของตลาดจะเป็นอย่างไรต่อไป ส่วนธุรกิจอื่น ๆ ประสบปัญหาไม่มากนัก

ส่วนโอกาสและอุปสรรคของนักลงทุนไทยในเวียดนาม ในสถานะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวโดยเฉพาะในเรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนนั้น การร่วมมือในด้านตลาดสินค้าอาจจะค่อนข้างยาก เนื่องจากประเทศสมาชิกอาเซียนบางประเทศผลิตสินค้าเหมือนกันหรือคล้ายกัน ส่วนกิจการที่น่าจะพอมีโอกาสขยายความร่วมมือระหว่างกันได้คือด้านการท่องเที่ยวหรือการลงทุนก่อสร้าง

สาธารณูปโภคพื้นฐานในประเทศสมาชิกอาเซียน อย่างไรก็ตาม อุปสรรคที่ภาคเอกชนไทยต้องคำนึงถึงคือ การทำงานของเจ้าหน้าที่เวียดนามในการใช้กฎหมายและระเบียบด้านการลงทุนของต่างชาติ เช่น ในการลงทุนสาขาการค้าปลีก ซึ่งเวียดนามจะต้องเปิดตลาด ๑๐๐% ตามพันธกรณี WTO ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๕๒ แต่ในทางปฏิบัติ การดำเนินการยังมีขั้นตอนล่าช้า อุปสรรคต่าง ๆ นานา ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้โดยง่าย ถึงแม้จะเป็นโครงการร่วมลงทุนกับฝ่ายเวียดนามก็ตาม นอกจากนี้ วิกฤติเศรษฐกิจโลกเป็นโอกาสสำหรับสินค้าที่ผู้ผลิตรายอื่น ๆ (suppliers) ประสบปัญหาจนต้องยุติการดำเนินการ เนื่องจากยังมีผู้ซื้อที่ต้องการสินค้านั้น ๆ ในตลาดส่วนอื่น ๆ ของโลก หรือแม้กระทั่งในบรรดาประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกัน ดังนั้นการแสวงหาตลาดใหม่อย่างรวดเร็วจึงมีความสำคัญยิ่ง และในยามสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน หากผู้ใดมีเงินทุน ก็จะสามารถขยายกิจการได้เร็วขึ้นหรือด้วยต้นทุนที่ต่ำลง และยังได้ส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้น เช่น สามารถเข้าไปซื้อหรือควบรวมกิจการกับผู้อื่นที่กำลังประสบปัญหาเงินทุนในการดำเนินการ และผู้ประกอบการบางสาขามีความร่วมมือใกล้ชิดในกรอบอาเซียน ทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันสม่ำเสมอในเรื่องกำลังการผลิต ซึ่งช่วยทำให้วางแผนการผลิตและการตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น

นอกจากนี้ จากเหตุการณ์ความวุ่นวายทางการเมืองของไทยได้ส่งผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการไทยในเวียดนามเป็นอย่างมาก ทำให้นักธุรกิจไทยไม่กล้าลงทุนต่อ โดยเฉพาะเหตุการณ์รัฐประหารและเหตุการณ์ความแตกแยกทางความคิดของประชาชนเสื้อเหลืองและเสื้อแดง ขณะนี้สมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนามได้พยายามทำความเข้าใจและสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักธุรกิจไทยในกรณีความขัดแย้งดังกล่าว ซึ่งไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ของคนไทยในเวียดนามเลย อย่างไรก็ตาม หากเหตุการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองของไทยลดลงก็จะเป็นผลดีต่อนักธุรกิจชาวไทยเพราะธุรกิจทุกประเภทในเวียดนามขณะนี้ประสบความสำเร็จมาก

นายธาราบดี ซึ่งอดีชัยวิทย์ ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาโฮจิมินห์ กล่าวว่า ธนาคารในเวียดนามมีการแข่งขันกันสูงมาก โดยธนาคารของรัฐมี ๕ แห่ง ซึ่งครองตลาดเป็นส่วนใหญ่ รัฐบาลเวียดนามมีความเข้มแข็งมากและมักจะสนับสนุนนักธุรกิจต่างชาติให้ลงทุนในกิจการต่าง ๆ ที่เป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาประเทศ เช่น การพัฒนาทางด้านอสังหาริมทรัพย์ ถนน เมืองมหาวิทยาลัย และศูนย์กลางทางการเงิน เป็นต้น ซึ่งที่ดินในเขตพื้นที่นคร โฮจิมินห์ส่วนใหญ่เป็นของรัฐแต่เปิดโอกาสให้เอกชนซื้อเพื่อนำเงินเข้าประเทศ ที่ดินในแถบใจกลางเมืองจะมีราคาประมาณ ๑.๕ ล้านบาท/ตารางเมตร ที่ดินบางแห่งส่งเสริมให้เอกชนลงทุนโดยรัฐบาลไม่เก็บภาษีเป็นเวลา ๑๕ ปี หลังจากนั้นรัฐจึงจะเก็บภาษี เป็นต้น เวียดนามพยายามแข่งขันกับไทย ยิ่งเมืองไทยตกต่ำมาก เวียดนามยิ่งชอบ และเวียดนามตั้งเป้าหมายไว้ว่าไม่เกิน ๑๐ ปี GDP ของประเทศจะต้องมากกว่าไทย โดยรัฐบาลเวียดนามมีมาตรการส่งเสริมการลงทุนทุกประเภทโดยปกป้องผลประโยชน์ของคนเวียดนามเป็นหลัก มีการดึงดูดนักลงทุนต่างชาติโดยเอื้อประโยชน์ทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับการลงทุน นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้จัดประชุมสัมมนาสำหรับนักธุรกิจต่างชาติปีละ ๒ ครั้ง เพื่อรับทราบปัญหาและอุปสรรคและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อให้การช่วยเหลือต่อไป

นายประพัฒน์ ชินวิระพันธุ์ ผู้บริหารเครือบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) :SCG สาขาโฮจิมินห์ กล่าวต่อที่ประชุมว่า บริษัทเข้ามาลงทุนในโครงการซิเมนต์ กระจก และปิโตรเคมี แต่วิกฤติเศรษฐกิจโลกที่เกิดขึ้น ทำให้บริษัทตัดสินใจชะลอการลงทุนโครงการปิโตรเคมีครบวงจรในเวียดนามออกไป เนื่องจากโครงการดังกล่าวใช้เงินลงทุนสูงหลายแสนล้านบาท โครงการปิโตรเคมีครบวงจรในเวียดนามเป็นโครงการที่ดีมาก ซึ่งทีมงานเทคนิคยังคงประสานงานร่วมกับพันธมิตรที่เวียดนามอยู่ แม้โครงการจะชะลอออกไป โดยโครงการนี้บริษัทเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ส่วนผู้ร่วมทุนอื่นๆ ในเวียดนามถือหุ้นรองลงมา สำหรับการลงทุนโครงการใหม่ในอนาคตนั้น บริษัทจะให้ความสำคัญกับการควบรวมกิจการ (M&A) แทนลงทุนโครงการใหม่ เพราะปัจจุบันกำลังผลิตในโลกเกินความต้องการอยู่แล้ว ดังนั้นจะเน้นลงทุนเฉพาะธุรกิจหลักที่มีความชำนาญ ทั้งซิเมนต์ กระจก และปิโตรเคมี เป็นต้น

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

๑. ปัญหาการค้ำมนุษย์หรือปัญหาแรงงานไทยนั้น สถานกงสุลควรแจ้งให้กระทรวงการต่างประเทศของไทยรับทราบและหาแนวทางแก้ไขปัญหาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เนื่องจากจุดอ่อนของคนไทยที่มักโดนหลอกเพราะไม่รู้หนังสือ ไม่รู้ภาษาต่างประเทศ และลงนามในสัญญาโดยไม่ได้ตรวจสอบรายละเอียด เมื่อไปทำงานจึงไม่ใช่งานที่ตัวเองพึงประสงค์และจะถูกใช้แรงงานหนักมาก และส่วนใหญ่่มักจะถูกหลอกทั้งครอบครัว ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรร่วมกันหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อผลประโยชน์ของแรงงานไทย

๒. ควรมีการส่งเสริมการลงทุนของนักธุรกิจไทยในเวียดนามให้มากขึ้น รวมทั้งควรอำนวยความสะดวกและฝึกอบรมให้แก่ักธุรกิจไทยเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลงทุนด้านต่าง ๆ ในเวียดนามให้มากขึ้น

นายจะอามิง โตะตาหยง ประธานคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ กล่าวสรุปว่า คณะกรรมการขอขอบคุณท่านรองกงสุลใหญ่ ณ นคร โฮจิมินห์ ซึ่งรักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ และคณะ รวมถึงขอขอบคุณผู้ประกอบการไทยในเวียดนามทุกท่านที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น และจากการพบปะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นเกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งรับฟังการบรรยายสรุปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และการดูแลผลประโยชน์ของคนไทยในต่างแดน ตลอดจนประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น คณะกรรมการได้รับความรู้ความเข้าใจอย่างดียิ่ง และขอขอบคุณสถานกงสุลใหญ่ฯ และสมาคมนักธุรกิจไทยในเวียดนามที่พยายามกอบกู้ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศไทยกลับคืนมาในทุกกรณี เพื่อให้ประเทศมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น สำหรับกรณีแรงงานประมงชาวไทย คือ นายสมภาร ประสมศิลป์ ที่ประสบความเดือดร้อนในน่านน้ำเวียดนามนั้น คณะกรรมการยินดีให้ความช่วยเหลือและนำกลับประเทศไทยพร้อมคณะเพื่อส่งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

ภาคผนวก

ภาพกิจกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงาน

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร เข้าพบและร่วมประชุมเพื่อแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นและหารือข้อราชการเกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม
วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม
กับรองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ) และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้าพบและร่วมประชุมเพื่อแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นกับรองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ)
และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร เข้าพบและร่วมประชุมเพื่อแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นกับรองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ)
และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
กับรองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ) และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

(๕)

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
กับรองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ) และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

(๖)

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ถ่ายภาพเป็นที่ระลึกร่วมกับ
รองกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ (รักษาราชการแทนกงสุลใหญ่ฯ) และนักธุรกิจไทยในเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร

**เยี่ยมชมทำเนียบอดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของเวียดนาม
ปัจจุบันเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์ อาคารดังกล่าวตั้งอยู่ในบริเวณที่เคยเป็นทำเนียบของผู้นำการชาวฝรั่งเศส
ที่เรียกว่า “ทำเนียบนโรดม :Norodom Palace” ซึ่งเคยเป็นกองบัญชาการทางทหารสมัยสงครามเวียดนาม**

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมภายในพิพิธภัณฑ์อดีตทำเนียบประธานาธิบดี

(๕)

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมภายในพิพิธภัณฑ์อดีตทำเนียบประธานาธิบดี

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมหมู่บ้านกูจีซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในสมัยสงครามเวียดนาม
ภายในมีอุโมงค์กูจีที่ชาวเวียดนามขุดขึ้นขนาดพอดีกับตัวในสมัยทำสงครามกับทหารเวียดนามใต้
และกองทัพอเมริกา รวมถึงกองกำลังทหารพันธมิตรจากนานาประเทศ
ในอดีตเคยมีชาวเวียดนามอาศัยอยู่ภายใต้อุโมงค์นี้จำนวนมาก และยังคงใช้เป็นกองบัญชาการทางทหาร
และหลุมหลบภัย ซึ่งอุโมงค์นี้มีความยาวกว่า ๒๐๐ กิโลเมตร และสามารถทะลุออกแม่น้ำโขงได้ด้วย

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมหมู่บ้านกู๊จี้ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในสมัยสงครามเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมหมู่บ้านกู๊จีและอุโมงค์กู๊จี

(๑๓)

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมหมู่บ้านกู๋จีซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในสมัยสงครามเวียดนาม

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร เยี่ยมชมเมืองวุงเตา หรือที่ชาวเวียดนามรู้จักดี
ในชื่อ “อ่าวแห่งเรือ” เนื่องจากในสมัยศตวรรษที่ ๑๕ เป็นช่วงที่เรือพ่อค้าชาวโปรตุเกสได้มาทอดสมอ
อยู่ในอ่าวดังกล่าว ปัจจุบันเป็นเมืองตากอากาศและเป็นเมืองท่าชายฝั่งและศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ
ทางด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและธรรมชาติ

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ของพ่อค้าชาวโปรตุเกสที่นำเรือมาทอดสมอในอ่าววุงเตา

นายเจอะอามิง โตะตาหยง ประธานคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
ได้ลงนามในสมุดเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์สงคราม โดยขอให้โลกมีความสันติสุข และมีสันติภาพ ปราศจากสงคราม
พร้อมกันนี้คณะกรรมการได้เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ที่เก็บรวบรวมหลักฐานแสดงถึงความโหดร้ายของ
สงครามเวียดนาม ทั้งเครื่องมือการรบและอาวุธยุทธโปกรณ์ที่เป็นของจริง
รวมถึงภาพประวัติศาสตร์สมัยสงครามเวียดนามกับกองทัพอเมริกา

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์สงคราม

สภาพทั่วไปของเมืองโฮจิมินห์ซึ่งปัจจุบันมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

สภาพทั่วไปของเมืองโฮจิมินห์ซึ่งกำลังมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

สภาพทั่วไปของเมืองโฮจิมินห์ซึ่งกำลังมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

กำหนดการเดินทางไปศึกษาดูงาน

กำหนดการเดินทาง
คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สถาผู้แทนราษฎร
เดินทางไปศึกษาดูงานและเจรจาธุรกิจเกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ
สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ระหว่างวันศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน - วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

วันศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒

(กรุงเทพฯ - นครโฮจิมินห์)

- เวลา ๐๗.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการและคณะ พร้อมกัน ณ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ
ชั้น ๔ เคาน์เตอร์ D บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน)
เพื่อเช็คสัมภาระเดินทาง
- เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา - ออกเดินทางสู่ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
โดยเครื่องบินของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) เที่ยวบินที่ TG ๖๘๐
- เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา - เดินทางถึงสนามบินโฮจิมินห์ ผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากร
- เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเข้าพบกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ และคณะ
เพื่อพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหารือข้อราชการในประเด็นเกี่ยวกับ
ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
รวมทั้งรับฟังการบรรยายสรุปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และการดูแลผลประโยชน์ของคนไทยในต่างแดน
ตลอดจนประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารค่ำ
จากนั้นเดินทางเข้าสู่ที่พัก ณ โรงแรม WINSOR PLAZA HOTEL

วันเสาร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๒

(นครโฮจิมินห์)

- เวลา ๐๗.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางศึกษาดูงานสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์
และศึกษาสภาพเศรษฐกิจ สังคม วิถีการดำรงชีวิตของประชาชน
ในนครโฮจิมินห์ (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน โดยคณะกรรมการเลี้ยงรับรอง
ผู้แทนหน่วยงานพัฒนาและส่งเสริมวัฒนธรรมของนครโฮจิมินห์
และผู้ประกอบการไทยและคณะนักศึกษไทย

- เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางศึกษาดูงานเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา และส่งเสริมทางด้านวัฒนธรรมของนคร โฮจิมินห์ (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารค่ำ
จากนั้นเดินทางเข้าสู่ที่พัก ณ โรงแรม WINSOR PLAZA HOTEL

วันอาทิตย์ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๒

(นครโฮจิมินห์ - เมืองวุงเตา)

- เวลา ๐๗.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการออกเดินทางจากนคร โฮจิมินห์ไปยังเมืองวุงเตา (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน โดยคณะกรรมการเลี้ยงรับรอง ผู้แทนหน่วยงานจัดระเบียบสังคมและมาตรการดูแลรักษาความปลอดภัย
- เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางศึกษาดูงานเกี่ยวกับการจัดระเบียบสังคม และมาตรการดูแลรักษาความปลอดภัยเพื่อความมั่นคง ของประชาชนในเมืองวุงเตา (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารค่ำ
จากนั้นเดินทางเข้าสู่ที่พัก ณ โรงแรม ANOASIS BEACH RESORT HOTEL

วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

(เมืองวุงเตา - นครโฮจิมินห์ - กรุงเทพฯ)

- เวลา ๐๗.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางจากเมืองวุงเตาไปนคร โฮจิมินห์ และศึกษาดูงานศูนย์ส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชนในด้านหัตถกรรม และสินค้าพื้นเมืองในเขตนครโฮจิมินห์ (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน โดยคณะกรรมการเลี้ยงรับรอง ผู้แทนศูนย์ส่งเสริมอาชีพด้านหัตถกรรมและสินค้าพื้นเมือง
- เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางศึกษาดูงานสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ทางด้านวัฒนธรรมและการจัดระเบียบสังคมเพื่อความมั่นคง ของประชาชนในพื้นที่นครโฮจิมินห์ (โดยรถโค้ชปรับอากาศ)
- เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา - รับประทานอาหารค่ำ
- เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา - คณะกรรมการเดินทางไปยังสนามบินนครโฮจิมินห์
- เวลา ๒๐.๕๐ นาฬิกา - คณะกรรมการออกเดินทางจากนครโฮจิมินห์สู่กรุงเทพมหานคร โดยเครื่องบินของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) เที่ยวบินที่ TG ๖๘๘
- เวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา - เดินทางถึงสนามบินสุวรรณภูมิ โดยสวัสดิภาพ

ข้อมูลการช่วยเหลือแรงงานไทย

กรณียานาวิ น ไสยสิทธิ์ และนายสมภาร ประสมศิลป์

ภูมิหลัง

1. เมื่อวันที่ 10 ก.ย. 2552 สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รับหนังสือจากกรมสัมพันธ์ต่างประเทศ นครโฮจิมินห์ ที่ 3847/NV-LS-QHLS ลว. 8 ก.ย. ค.ศ. 2009 แจ้งว่า สนง. ทหารชายแดน จ. เบ็นแจ ได้ให้ความช่วยเหลือชาวประมงไทย 2 คน ซึ่งประสบภัยในน่านน้ำ วน. และขอให้ สถานกงสุลใหญ่ฯ ตรวจสอบข้อมูล และดำเนินการรับมอบตัวบุคคลทั้งสองในโอกาสแรก
2. ในเบื้องต้น จนท. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้โทรศัพท์ไปสอบถามคำบุคคลทั้งสองเพิ่มเติม ได้รับแจ้งข้อมูล ดังนี้

2.1 นายนาวิ น ไสยสิทธิ์ (นายวินัย กลิ่งพระไล) เกิดวันที่ 5 ต.ค. 2528 ที่อยู่ บ้านเลขที่ 59 หมู่ 5 ต. ดงขี้เหล็ก อ. เมือง จ. ปราจีนบุรี บิดาชื่อนายพานิชย์ กลิ่งพระไล มารดาชื่อนางฉลอง ก่อเฮง (เสียชีวิตแล้วทั้งคู่) อาศัยอยู่กับนางวิเชียร ไสยสิทธิ์ พี่สาวตามที่อยู่ข้างต้น

2.2 นายสมภาร ประสมศิลป์ เกิดวันที่ 25 ต.ค. 2526 ที่อยู่ บ้านเลขที่ 141 หมู่ 8 หมู่บ้านวังชมพู ต. เฝ้าไร่ อ. เฝ้าไร่ จ. หนองคาย บิดาชื่อนายทองใส มารดาชื่อนางทองสา ประสมศิลป์ (ยังมีชีวิตอยู่ แต่แยกทางกันแล้ว) มีญาติพี่น้อง คือนางวาสนา สิงห์โคตร ซึ่งมีศักดิ์เป็นน้าสาว และนายผลา พุทธิสิงห์ ลุง อาศัยอยู่ตามที่อยู่ข้างต้น

3. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รายงานข้อมูลข้างต้นให้ กต. ทราบเพื่อตรวจสอบสัญชาติไทยของบุคคลทั้งสอง และได้รับแจ้งเป็นการภายในว่า ข้อมูลตามที่ได้รับจากนายนาวิ นฯ ไม่ตรงกับฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร โดยผู้ใหญ่บ้าน ยืนยันว่านายนาวิ นฯ ยังคงอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ข้างต้นตามปกติ ส่วนนายสมภาร เมื่อวันที่ 24 ก.ย. 2552 มารดาของนายสมภารได้เดินทางมาที่กรมการกงสุลเพื่อยืนยันว่านายสมภารหายไประหว่างการเดินทางกลับ และคาดว่าคนไทยที่ตกทุกข์ที่ จ. เบ็นแจน่าจะเป็นนายสมภารฯ

การดำเนินการของสถานกงสุลใหญ่ฯ

1. เมื่อสถานกงสุลใหญ่ฯ ได้รับการยืนยันจากกรมการกงสุล กต. เมื่อวันที่ 24 ก.ย. 2552 ว่า นายสมภาร ประสมศิลป์เป็นบุคคลสัญชาติไทยจริง ก็ได้ประสานไปที่คณะกรรมการประชาชน จ. เบ็นแจ เพื่อเดินทางไปรับตัวนายสมภารฯ ในวันที่ 25 ก.ย. 2552 และนำตัวกลับมาพำนักชั่วคราวที่สถานกงสุลใหญ่ฯ เพื่อรอเดินทางกลับประเทศไทยในวันที่ 28 ก.ย. 2552
2. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้จัดทำเอกสารสำคัญประจำตัว (Certificate of Identity) ประสานกับสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง นครโฮจิมินห์เพื่อดำเนินการจัดทำ Exit Visa เนื่องจากตามกฎหมายเวียดนาม

บุคคลดังกล่าวถือว่าเป็นผู้ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ไม่มีตราประทับการตรวจลงตราเข้าประเทศอย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องมี Exit Visa เพื่อใช้ในการเดินทางออกนอกประเทศ

3. แจ้งไปยังกรมการกงสุล กต. เพื่อให้ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของไทย อาทิ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

สถานะปัจจุบัน

สำหรับกรณีของนายนาวิณฯ จากการเดินทางไปรับมอบตัวนายสมภารฯ เจ้าหน้าที่กงสุลได้สอบสวนนายนาวิณฯ เพิ่มเติม ได้ความว่า เมื่อครั้งที่ได้ให้การกับ จนท. สถานกงสุลใหญ่ฯ นั้น ตนยังคงมีอาการเมายา จึงแจ้งข้อผิด อันที่จริงแล้ว ตนชื่อนายเหนือ (ไม่ทราบนามสกุล) บิดาชื่อนายพนิต กลิ้งพระไผ่ มารดาชื่อนางฉลอง ก่อเฮง (เสียชีวิตแล้วทั้งคู่) ไม่เคยจดทะเบียนเกิด และไม่เคยทำบัตรประชาชน บุคคลที่สามารถยืนยันความเป็นคนไทยของตนได้คือนายอำนวย กลิ้งพระไผ่ มีศักดิ์เป็นอา อยู่ที่บ้านเลขที่ 59 หมู่ 5 ต. ดงขี้เหล็ก อ. เมือง จ. ปราจีนบุรี และผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านสวนใหญ่ ต. ดงขี้เหล็ก จ. ปราจีนบุรี ในกรณีนี้ กรมการกงสุลจึงได้ติดต่อไปยังผู้ใหญ่บ้าน และกำลังอยู่ในระหว่างการสอบสวน และรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม หากพยานบุคคลสามารถยืนยันชี้ชัดว่านายเหนือฯ มีสัญชาติไทยจริง ก็จะมีการออกหนังสือรับรองสัญชาติไทยให้แก่บุคคลดังกล่าวต่อไป และแจ้งให้สถานกงสุลใหญ่ฯ ทราบเพื่อดำเนินการรับมอบตัวบุคคลดังกล่าวจากฝ่ายเวียดนามและส่งกลับประเทศไทยต่อไป

สถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์

28 กันยายน 2552

รับที่ ๒๒๕/๒๕๕๒

วันที่ ๖ ตุลาคม ๕๒

เวลา ๑๘-๑๐ น.

ที่ ศป ๐๐๐๔/๑๕๕๕

ถึง คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร

ด้วย เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ จังหวัดสมุทรปราการ โดยสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการ ได้รับการประสานจากด่านตรวจคนหางานสุวรรณภูมิ จังหวัดสมุทรปราการว่าได้รับตัว นายสมภาร ประสมศิลป์ อายุ ๒๖ ปี ถูกเรือประมงที่ประสบปัญหาความเดือดร้อนในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สถานกงสุลใหญ่ นครโฮจิมินห์ ได้ให้การช่วยเหลือส่งกลับประเทศไทย โดยคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐได้นำตัว นายสมภารฯ ส่งให้ด่านตรวจคนหางานสุวรรณภูมิดำเนินการช่วยเหลือ

จังหวัดสมุทรปราการ ได้สั่งการให้นักสังคมสงเคราะห์สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการ และเจ้าหน้าที่ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จังหวัดสมุทรปราการดำเนินการสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาให้ความช่วยเหลือ จากการสอบถาม นายสมภาร ประสมศิลป์ อายุ ๒๖ ปี ภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๑๔๑ หมู่ ๘ ตำบลเฝ้าไร่ อำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย มารดาชื่อนางทองสา ทวีสินทร์ บิดาชื่อนายทองใส ประสมศิลป์ บิดามารดาเลิกร้างกัน นายสมภารฯ อาศัยอยู่กับมารดาและบิดาเลี้ยง เมื่อต้นปี ๒๕๕๒ นายสมภารฯ ได้เดินทางมาอยู่ที่กรุงเทพมหานครพร้อมกับมารดา บิดาเลี้ยง และน้องชาย โดยประกอบอาชีพรับจ้างเป็นคณงานก่อสร้างบริเวณเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ประมาณเดือนเมษายน ๒๕๕๒ นายสมภารฯ เกิดเหตุชกต่อยกับบิดาเลี้ยง จึงเดินทางโดยรถไฟฟรีกลับบ้านที่จังหวัดหนองคาย เมื่อถึงจังหวัดหนองคายปรากฏว่าไม่มีเงินค่าพาหนะเดินทางเข้าบ้าน จึงนั่งรถไฟฟรีกลับบ้าน กรุงเทพมหานคร และได้เดินทางไปพักอาศัยกับมารดาบิดาเลี้ยง และน้องชายซึ่งย้ายไปประกอบอาชีพที่จังหวัดสมุทรสาคร

ประมาณต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒ นายสมภารฯ ได้พบกับ นายดี ไม่ทราบนามสกุล ชักชวนให้ทำงานในเรือประมง ระยะนั้นเป็นช่วงเวลาที่ต้องการหางานทำ นายดี ได้พาขึ้นรถทัวร์ไปลงเรือประมงภูเงิน ๑ ที่อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเรือลำดังกล่าวได้ไปจับปลาอยู่บริเวณน่านน้ำเวียดนาม นายสมภารฯ ทำงานอยู่บนเรือได้ประมาณ ๑ เดือน มีเรื่องทะเลาะกับลูกเรือด้วยกันจึงกระโดดน้ำหนีลงกลางทะเลพร้อมเพื่อนซึ่งเป็นลูกเรือประมงอีก ๒ คน ชื่อนายทองใบ เป็นคนสัญชาติลาว กับนายวินัย ชาวปราจีนบุรี นายสมภารฯ และเพื่อนลอยอยู่ในทะเลประมาณ ๑-๔ ชั่วโมง เรือประมงเวียดนามได้ช่วยเหลือพาขึ้นฝั่งที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และไปอาศัยอยู่ที่สำนักงานทหารชายแดนจังหวัดบั้นแจ อยู่ได้นานประมาณ ๑ เดือน ๑๕ วัน มีเจ้าหน้าที่จากกงสุลไทยนครโฮจิมินห์ไปรับตัว และส่งกลับประเทศไทย

กลุ่มเบญจฉัตร		สภาผู้แทนราษฎร	
รับที่	๑๒	๒๕๕๒	
วันที่	๖	๑๐	๕๒
เวลา	๑๐		

/ นายสมภารฯ

นายสมภารฯ ได้แจ้งกับนักสังคมสงเคราะห์ว่าไม่ประสงค์จะแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ใด เนื่องจากสมัครใจที่จะไปทำงานในเรือประมงเอง และที่กระโดดน้ำจากเรือประมงเนื่องจากมีเรื่องทะเลาะกับลูกเรือด้วยกัน ตนเองไม่ได้ถูกผู้ใดทำร้าย และไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือได้รับความเสียหายแต่อย่างใด สำหรับเรื่องค่าแรงซึ่งยังไม่ได้รับจากนายจ้าง นายสมภารฯ ให้อภัยค่าจ้างเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท โดยค่าอาหาร เสื้อผ้ากัปตันเรือเป็นผู้ดูแลให้หมด และไม่คิดใจกับค่าจ้างเพราะทำงานไม่ครบตามที่ตกลงไว้ นายสมภารฯ ต้องการความช่วยเหลือในการเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดหนองคาย รวมทั้งต้องการพบมารดาและญาติพี่น้อง ซึ่งในเวลาต่อมาตำรวจท่องเที่ยวท่าอากาศยานสุวรรณภูมิได้ประสานงานกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการว่า นางทองสา ทวีสินทร์ มารดาของ นายสมภารฯ ได้เดินทางไปที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเพื่อรับ นายสมภารฯ เนื่องจากได้รับแจ้งจากกงสุลครองและดูแลคนไทยในต่างประเทศ กรมการกงสุลว่า บุตรชายได้เดินทางกลับถึงประเทศไทยแล้ว

วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. นางทองสาฯ ได้เดินทางไปรับบุตรชายที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือ นายสมภารฯ เป็นค่าพาหนะเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิมจังหวัดหนองคาย โดยนางทองสาฯ ได้แจ้งว่าจะพาบุตรชายกลับไปจังหวัดหนองคายเพื่อทำหลักฐานบัตรประจำตัวประชาชนและพาไปพบแพทย์ทางจิตเวชที่โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่น เนื่องจากเดิม นายสมภารฯ เคยเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่น และระยะเวลาที่ไปทำงานในเรือประมง บุตรชายขาดการรับประทานยา โดยอาการของบุตรชายเวลาขาดยาจะชอบทำอะไรตามใจตนเอง อยู่ไม่คิดที่ และชอบพูดคุยไม่หยุด นักสังคมสงเคราะห์ได้ชี้แจง แนะนำ ถึงระเบียบการช่วยเหลือในการกิจของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พร้อมทั้งให้คำแนะนำการดูแลบุตรชายซึ่งมีปัญหาทางสุขภาพจิตให้ นางทองสาฯ ทราบและเข้าใจแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดฯ

กลุ่มสวัสดิการสังคมและพิทักษ์คุ้มครองสิทธิ

โทร. ๐-๒๓๕๕-๒๒๒๔

เขียนที่ สำนักงานพัฒนาสังคมและความ
มั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการ

วันที่ 29 กันยายน 2552

เรื่อง ขอบคุณในการช่วยเหลือ

เรียน ประธานกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร

ตามที่ ท่านและเจ้าหน้าที่ได้กรุณาช่วยเหลือบุตรชายข้าพเจ้า นายสมภาร ประสมศิลป์ อายุ 26 ปี อาชีพรับจ้างในเรือประมง ซึ่งไปตกทุกข์ได้ยากในประเทศเวียดนามให้ได้เดินทางกลับประเทศไทยโดยสวัสดิภาพ และได้ช่วยเหลือเงินข้าพเจ้าได้พบกับบุตรชาย

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ทองสา ทวีสินทร์
(นางทองสา ทวีสินทร์)

นายสมภาร ประสมศิลป์ และมารดา

วันที่ 29 กันยายน 2552

สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสมุทรปราการ

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน
ของคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒

คณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับอนุมัติจากประธาน
สภาผู้แทนราษฎรให้เดินทางไปศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. งบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน จำนวนเงินทั้งสิ้น
๖๐๗,๓๕๐ บาท (หกแสนเจ็ดพันสามร้อยเก้าสิบบาทถ้วน) ดังนี้

๑.๑ ค่าบัตรโดยสารเครื่องบิน	๑๔๘,๑๕๐ บาท
๑.๒ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๕๑,๒๐๐ บาท
๑.๓ ค่าเช่าที่พัก	๑๕๔,๐๐๐ บาท
๑.๔ ค่ารับรอง	๑๕๐,๐๐๐ บาท
๑.๕ ค่าใช้จ่ายอื่น	๑๐๐,๐๐๐ บาท
- ค่าพาหนะภายในประเทศของต่างประเทศ	
รวมเงินทั้งสิ้น	๖๐๗,๓๕๐ บาท

๒. คณะเดินทาง จำนวน ๑๓ คน ประกอบด้วย กรรมการ ๖ คน ที่ปรึกษาประจำ
คณะกรรมการ (ข้าราชการบำนาญ ระดับ ๑๐) ๑ คน ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ๒ คน และผู้ติดตาม
(ไม่เบิกค่าใช้จ่ายจากงบประมาณ) ๔ คน ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงาน

(นายเจอามิง โตคาหยง)

ประธานคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ

กลุ่มงานคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๖๓๖ - ๗

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๖๓๗